

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2024

సారళ్యత

విషయ సూచిక

సంపాదకీయం

సారళ్యతలో గొప్ప సౌందర్యం ఉంది. ప్రకృతి తొలి సృష్టులలో దీనిని స్పష్టంగా చూడగలం. మానసీకరించబడిన మనిషి రాకతో, పరిణామాలు అధికాధికంగా సంక్లిష్టతలోనికి ప్రవేశించినందున ఈ సారళ్యత అంతులేని మానవ అజ్ఞాన సంక్లిష్ట చిక్కులో చిక్కుపడి కన్పించకుండా పోయింది. మానవ పరిణామ క్లిష్ట పరివర్తనా దశలో నిలబడి వున్నాం. ఈ సమయంలోనే ఈ అపరిమేయ సంక్లిష్టత ఒక దివ్య సరళత్వానికి దారివ్వాలి. ఈ ముఖ్య కాని అరుదైన లక్షణానికి ఈ సంచిక అంకితం అయ్యింది.

అనువాదం : కె.వి. రావు

ఒక అభివ్యక్తి నుండి ఎప్పుడయితే కృషి అంతరిస్తుందో అప్పుడది చాలా సరళం అయిపోతుంది. ఒక పుష్పం సాదాసీదాగా వికసించి తన సౌందర్యాన్ని అభివ్యక్తం చేసి తన పరిమళాన్ని ఏ మాత్రం దర్పం, ఆర్భాటం లేకుండా సరళంగా వెదజల్లుతుంది. ఈ సరళత్వంలోనే మహత్తరమయిన శక్తి ఉంది. ఆ శక్తి మిశ్రమం కానిది, అపకార ప్రతిక్రియలను తలెత్తనీయనిది. ప్రాణిక శక్తిని నమ్మకూడదు. కర్మ మార్గంలో అది ప్రలోభపెడుతూ ఉంటుంది. దాని ఉచ్చులో పడిపోయే ప్రమాదం ఎప్పుడూ ఉంటుంది. ఎందుకంటే అది సత్వర ఫలిత రుచిని చూపిస్తుంది. మనం పనిని బాగా చేయాలనే మొదటి ఆత్రుతలో ప్రాణిక శక్తిని వినియోగించుకోవాలనే మాయలో పడిపోతాం. కాని చాలా త్వరలో ఇది మన కార్యాన్ని సరైన మార్గం నుండి మళ్ళించి, మన పనిలో ఒక భ్రమ, మృత్యు బీజాన్ని ప్రవేశపెడుతుంది.

సరళత ! సరళత! నీ సన్నిధి పవిత్రత ఎంత మధురం?

CWM 1:17 — *శ్రీమాత*

సారళ్యత ఒక దివ్యగుణం

నిజమైన ఆధ్యాత్మికత

"ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలను" తెలియజేస్తూ నాకు ఒక పదిపేజీల ఉత్తరాలు వస్తుంటాయి. సంపూర్ణంగా ప్రాణిక చేతనలోని వారొక విషయాన్నర్థం చేసుకోలేదు. అరొవిల్లిలో కూడా అంతే. వారికేం అర్థం కాదు.

అందుకని నేను వ్రాశాను (శ్రీమాత గుర్తు తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తారు) నేనేమి వ్రాశానంటే... నాకు గుర్తులేదు. నిజమైన ఆధ్యాత్మికత... అంటే సరళతలో నిజమైన ఆధ్యాత్మికత అంటాను. పెద్ద పెద్ద అక్షరాలలో నేను నిజమైన "ఆధ్యాత్మికత" చాలా సరళం అని వ్రాసి ఉండవలసింది (శ్రీమాత నవ్వుతారు) అది మరింత మెరుగ్గా ఉంది.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, మార్చి 6, 1971

దైవపు సర్వశక్తిమంతత్వం

దైవ సర్వశక్తిమంతతను గురించిన మానవభావన, లయ, హేతుబద్ధత లేకుండా, ఎంతో పాతవైన చిత్తచాపల్యాల పరంపర ద్వారా పనిచేసే సర్వశక్తిమంతత అనేది అని ~~ఈ~~ గత కొద్దిరోజులుగా (అన్ని రకాల విషయాల వల్ల - అంటే జనం, సంభవించే సంఘటనలను) ఎక్కువగా చూస్తూ ఉండిన విషయం. ఇష్టానుసారం అత్యంత బుద్ధి తక్కువ పనులు చేయగల సామర్థ్యం అని భావిస్తారు.

స్పష్టంగా అది ఒక ఉన్నత సామరస్యతకు అనుగుణమైనది కాదు! అయినప్పటికీ మానవులు అలానే ఉంటారు. వాళ్ళు ఆరాధించే లేదా అభివ్యక్తం కావాలని వాళ్ళు కోరుకున్న దైవం, అర్థం పర్థం లేకుండా నిర్హేతుకంగా, వాళ్ళు అనుకున్న విధంగా చేయకపోతే ఆ దైవానికి ఏ మాత్రం శక్తి లేనట్లే అని భావిస్తారు.

మీకు సులభంగా అర్థం కావటానికి నేను కొంత ఎక్కువ చేసి చెపు తున్నాను అది అలా కాదు. వాళ్ళు తమను తాము వంచించుకుంటారు (అలా వాళ్ళకు చెబితే నిరసిస్తారు) కానీ వాళ్ళు తమను తాము మోసగించుకొని నేను చెప్పిన స్థితికి దిగజారిపోతారు.

మీరా సామరస్య చేతనలోనికి ప్రవేశించడంలో కృతకృత్యులయితే (వ్యక్తిగతమూ, ప్రాంతీయమూ కాని సామరస్యత) ఒక విశ్వజనీనమైన సామరస్యత, ఇంకా విశ్వాతీతమయినది, ఎందులో అయితే ఈ విశ్వం కేవలం ఒక భాగమయి ఉంటుందో, నీకు అప్పుడీ విలువలన్నీ పూర్తిగా మారిపోతాయి.

విషయాలన్నీ చాలా సరళంగా అనిపించినా అదే సమయంలో అవి చాలా సంక్లిష్టం కూడా.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, జూలై 5, 1967

నిజాయితీ, నిరాడంబరత

ఒక పసిపిల్లవాడి వచ్చీరాని మాటల్లా ఉంటుందది. ఎందుకంటే ఈ ప్రస్తుత అనుభవాల వ్యక్తీకరణ మేధాపరమైనది అసలు కాదు. అది జీవ కణాల, అత్యంత పదార్థ రూపపు అనుభవమని అర్థం చేసుకోలేని వారికి అర్థంలేని పసిపిల్లల మాటలలాగానే ఉంటుంది. ఒక పసివాడికి కలిగే అనుభవంలా. ఏ విధమైన మేధాపరమైన సంక్లిష్టతలూ, వివరణలూ లేకుండా ఉంటుంది.

ఈ సరళత, సంక్లిష్టతా, ఆడంబరతా లోపం, ఈ విషయాలకొక మహత్తరమైన విలువను ఇస్తుంది. వాటికొక పరిపూర్ణమైన నిజాయితీని సరళత్వాన్ని ఇస్తుంది. మానసికంగా, ప్రాణికంగా, మేధాపరంగా వ్యక్తీకరించ బడిన దానిలో ఆ అనుభవం కన్నా రూపంలో, పదాలలో వ్యక్తీకరణలో అధికంగా ఉంటుంది. అది విశాలమౌతుంది. సమగ్రం అవుతుంది. చెప్పినది చెప్పవలసిన దానిని మించి ఉంటుంది. ఇక్కడ అది పరిపూర్ణమయిన స్వచ్ఛమయిన అనుభవం. దేనికయితే మాటలు ఒక క్షీణత, కుచించుకుపోవడంలా అనిపిస్తూ, అదే సమయంలో ఆ అనుభవంలో సహజంగా లేని ఒక సంక్లిష్టతను తీసుకురావడం అనిపిస్తుంది. అనుభవం చాలా సరళమయినది. చాలా సరళం, నిజంగా స్వచ్ఛమయినది ఒక వ్యక్తి ఏమి చెప్పినా దాని స్వచ్ఛతను, సరళత్వాన్ని తగ్గించిన దానిని జోడించినట్లవుతుంది.

ఈ విషయాలు చెప్పే వ్యక్తికి మంచిదే. ఎవరైతే అదే విధమయిన "హృదయ స్థితిలో"ఉంటారో వారికి మాత్రమే మంచిది. కానీ జనులకు కాదు. (శ్రీమాత తలను ఊపుతారు) అది అర్థంకాని విషయంగా ముగిసిపోతుంది.

దివ్య నిరాడంబరత అవసరం

సృష్టి యొక్క ఒక పార్శ్వం వుంది (చాలా అధునాతన పార్శ్వం అయి ఉండవచ్చు) అది అసామరస్యత, అయోమయతలకు సంబంధించిన అస్తవ్యస్థత, అయోమయం నుండి బయటకు రావలసిన అవసరం. ఒక అయోమయం, గందరగోళం, సమస్త రూపాలను ధరించి, ఘర్షణలుగా పసలేని ప్రయత్నంగా, వ్యర్థమైన శక్తిగా మారుతుంది. అది మీరు ఏ స్థాయిలో నిలబడి ఉన్నారనే దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. కాని భౌతికంగా క్రియా రూపంలో అది అనవసరమైన సమస్యలు, సంక్లిష్టతలూ, వస్తువులు మరియు శక్తి, సమయం వ్యర్థం కావటం, అవగాహన లేకపోవటం, అపార్థం, అయోమయం, అస్తవ్యస్థత - దానినే ప్రాచీన కాలంలో వేదాలలో వికృతము, కుటిలము అని చెప్పారు. (దానికి ఫ్రెంచి పదం నాకు తెలియదు) సూటిగా గమ్యం వైపు దూసుకుపోకుండా అది వక్రంగా అనవసరమైన వంకర టింకర దారిలో వెళు తుంది. స్వచ్ఛమైన దివ్య కార్యపు సామరస్యతకు ఆ విషయాలు చాలా దూరం. చాలా సరళంగా ఒక పిల్లల ఆటలో బాలక్రీడలా కనిపిస్తుంది. మరియు సూటిగా అర్థంలేని, ఉపయోగం లేని మలుపులు, వంకరలు, మడతలు లేకుండా తిన్నగా ఉంటుంది. అవును అది స్పష్టంగా అదే సులభ గ్రాహ్య విషయం. ఆ అస్తవ్యస్థత స్వచ్ఛమైన దివ్య సరళత అవసరాన్ని ప్రేరేపించడానికి మార్గం.

అంతా చాలా సరళంగా ఉండాలని శరీరం దృఢంగా, చాలా దృఢంగా అనుభూతి చెందుతుంది. కానీ వ్యక్తికి, - ఆ విధమైన వ్యక్తిగత కూర్పు - రూపాంతరం చెందడానికి మరింత సరళంగా మారవలసి ఉంది. మనిషి ఇప్పుడు అధ్యయనం చేయడానికి అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్న ప్రకృతి సంక్లిష్టతలన్నీ చాలా చిన్న విషయాల్లో కూడా ఉంటాయి వాటిని (మన అతి చిన్న భౌతిక కార్యాలు కూడా మనం ఊహించలేనంత సంక్లిష్టమయిన వ్యవస్థ యొక్క ఫలితమయి ఉండవచ్చు. ఖచ్చితంగా మానవ మేధకు అవన్నీ ఆలోచించి ప్రణాళిక చేయడం అసాధ్యం.) శాస్త్ర విజ్ఞానమిపుడు పరిశోధిస్తుంది. దివ్యమైన పనితీరు కోసం - అస్తవ్యస్థత, అయోమయాల నుండి బయటపడడానికి మరింత సరళం కావాలన్నది స్పష్టం

*శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, మే **15,1963***

సుసంపన్నమయిన సర్వాలింగన సరళత

వేరే మాటలలో చెప్పాలంటే ప్రకృతి లేదా వ్యక్తీకరణ కోసం ప్రకృతి చేసే ప్రయత్నంలో, విశ్వసించలేనటువంటి, అంతంలేని సంక్లిష్టతలోకి వెళ్ళటానికీ, వాస్తవమైన సరళతను ఉత్పన్నం చేయడానికి ఒత్తిడి చేయబడుతుంది.

అది తిరిగి మళ్ళీ వెనుకకు అదే చోటికి తీసుకు వస్తుంది. అధికమయిన సంక్లిష్టత దగ్గరికి శూన్యంగాని సరళతను, ఒక సంపన్న సరళతను సాధ్యం చేస్తుంది. అన్నిటినీ ఆలింగనం చేసుకొనే సరళత - ఎందుకంటే ఆ సంక్లిష్టతలు లేనపుడు సరళత శూన్యంగా ఉంటుంది. గత కొన్ని రోజులుగా ఇది నా అనుభవం.

శరీర నిర్మాణ శాస్త్రంలో వాళ్ళు యిటువంటివి కనుగొంటున్నారు. ఉదాహరణకు శస్త్ర చికిత్సలలో నమ్మశక్యం కానటువంటి చాలా జటిలమైన విషయాలను కనుగొంటున్నారు. అదే విధంగా పదార్థాన్ని విభజించడంలో కూడా చాలా భయంకరమైన జటిలత. అవన్నీ కూడా ఏకత్వాన్ని వ్యక్తీకరించడానికి చేసే ప్రయత్నాలే. ఆ ఏకైక సరళత - ఒక దివ్య స్థితి.

(నిశ్శబ్దం)

అది వేగంగా జరుగవచ్చు. కానీ ప్రశ్న ఏమిటంటే తగినంత, తీవ్రమైన ఆకాంక్ష, ప్రభావవంతంగా దానిని ఆకర్షించగలిగిన, అంతటినీ పరివర్తన చెందించగల ఆకాంక్ష. సంక్లిష్టతలను సరళత్వంగా, క్రూరత్వాన్ని ప్రేమగా, మలచగలిగిన ఆకాంక్ష, దగ్గరకు సమస్య చేరుతుంది.

విషయాలు అలా ఉన్నాయని ఫిర్యాదు చెయ్యటం, అది దయనీయం అనటం వలన ప్రయోజనం లేదు. అవి ఉండవలసిన విధంగానే ఉన్నాయి. ఎందుకు? విషయాలు ఆ విధంగా లేనప్పుడు బహుశా ఎందుకో?... మనకు తెలుస్తుంది. లేదా మరొక విధంగా చెప్పాలంటే ఎందుకు అనేది మనకు తెలిస్తే ఇకపై అవి అలా ఉండవు.

అది అలా ఉండి ఉండకపోతే బాగుండేది, మొదలైన ఊహాగానాలు ఆచరణ యోగ్యం కాదు. అవి అసందర్భమైనవి, ఏ మాత్రం ప్రయోజనం లేనివి.

మనం చేయవలసిన దానికి స్వస్తి చెప్పటానికి దానిని త్వరితం చెయ్యాలి. అంతే అది మాత్రమే ఆచరణీయం.

శరీరం విషయానికొస్తే అది చాలా ఆసక్తికరం. కానీ అదొక పెద్ద పర్వతం. చూడు! అది కనిపించే చిన్న చిన్న అనుభవాల పర్వతం, ఆ అధిక సంఖ్యాకమైన అనుభవాలే పెద్ద ఆకారాన్ని దాల్చుతాయి.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, మే 15,1963

సారళ్యత - సంక్లిష్టత

మనం సరళంగా ఉండాలని శ్రీ అరవిందులు కోరుతున్నారు.

అదొక అప్రయత్న ఆనంత స్థితి

భయంకరమైనదేమిటీ అంటే ఈ వ్యవస్థీకరించే మనసు, అది భయంకరం. అది లేకుండా మనం ఏం చేయలేమని, నిరోధించడం చాలా కష్టమని మనల్ని యెంతగానో నమ్మించింది. నిజానికది మొత్తం మానవజాతినే నమ్మించింది. ఈ మానసిక వ్యవస్థీకృత శక్తి లేకుండా, చెప్పుకోదగిన దేన్నీ సాధించలేమని, మానవజాతిలో శ్రేష్ఠులని పిలువబడేవాందరు నమ్మారు.

కాని వికసించే గులాబిలా, అదే సరళమైన సంతసంతో మనం ఉండాలని శ్రీ అరవిందులు కోరుతున్నారు. సరళంగా ఉండు, సరళంగా ఉండు, సరళంగా ఉండు, నేనామాట విన్నపుడు లేక చూచినపుడు, అదొక బంగరుకాంతి సెలయేటి ప్రవాహంలా, ఒక పరిమళ భరిత ఉద్యానవనంలా, సమస్తం, సమస్తం, సమస్తం తెరుచుకొంటుంది. సరళంగా ఉండు.

అదీ సంగతి బాబూ!

నీ కోసం గత రెండు మూడు రోజుల్నుంచీ దీనిని సదా చూస్తున్నాను. ఈ రోజుదయమే అది లభించింది. ఎందుకనంటే, విషయాలను, కేవలం యిప్పుడున్న స్థాయికి తీసుకురావడానికి, నాకున్న సమయం కంటె, పదిరెట్లెక్కువ అవసరమయ్యేంత బ్రహ్మాండంగా పని పేరుకుపోయింది. కొంచెం ఒత్తిడికి లోనైనట్లనిపించింది. నా నడక మధ్యలోనే ఆపివేసి, విశ్రమించకోరుతున్నఒక శక్తి కూడా ఉంది, దానిని నేను నా

సంకల్పమంతటితో నేనేదో బుద్ధి తక్కువ పనిచేస్తున్నానని గ్రహించేంత వరకు నిరోధిస్తూనే ఉన్నాను. విషయం అదే, నాకతడు చెప్పిందదే. నేను విశ్రమించాను - వెంటనే అంతా చక్కబడింది.

సారత: మనం తీవ్ర ఒత్తిడితో జీవిస్తున్నాం కదా?

ఇదిగో అటువంటి సమయంలో బాబూ, వారానికి నా సందేశం

దాన్నేం చేద్దాం? ఓహ్ అది వస్తుంది. కాని అది యథార్థం, మనం ఎల్లప్పుడు దాని ఒత్తిడికి లోనవుతూనే ఉంటున్నాం - ఎప్పుడూ. ఆ ప్రశంసనీయమైన మనస్సుతో మనం నియంత్రించబడుతున్నంత కాలం విశ్రమించడం అంటే, తమస్సులో, అచేతనలో పడిపోవడమే అని అన్పిస్తుంది. ఈ పాత భావాలన్నీ అలాగే తమను తాను పొడిగించుకుంటూ అలాగే మిగిలి ఉంటాయి. జాగ్రత్త, తమస్సు, తమస్సు, జాగ్రత్త నిద్రలో జోగుతున్నావు, చాలా చెడు, చాలా 'చెడు' అని చెప్తూ ఉండే ఒక అద్భుత గ్రాహకంలలో అవశేషంలాంటిదేదో ఒకటి ఉంది. అది బుద్ధిలేనిది, ఎందుకనంటే, తమస్సు ఆనందం కలిగించేది కాదు, లేక ప్రకాశమయమైనదీ కాదు, అది తత్క్షణ సంతసం, వెలుగు. *శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, సెప్టెంబర్* ***16,1961***

విషయాలెలా సంక్లిష్టమౌతాయి

సంఘటనేదైనప్పటికీ (స్వయంగా అది చాలా సరళం, ఒక పసిబిడ్డ కంటె సరళం, తెలుసా - ఒక పరిపూర్ణసారళ్యత) అది ఐహిక మానవ వాతావరణంతో సంపర్కంలోనికొచ్చినంతనే, అదెన్నడూ కానంత సంక్లిష్టంగా తయారవుతుందనే ఒక పెరుగుతున్న అవగాహన, దాంతో అవసరమూ, త్రోసివేయలేని దైనందిన సంపర్కం వల్ల ఉత్పన్నమౌతోంది. అది పూర్తిగా అనవసరంగా, చాలా సరళంగా ఉండేదాన్నంతా సంక్లిష్టం చేయడమే సామాన్య మానవ వ్యాపకంలాగా కన్పిస్తోంది. నేను దీనిని రోజు విడిచి రోజు, ప్రతి రోజు ప్రతి చిన్న సంఘటనలో, ప్రతి క్షణంలో నేను దీనిని గమనిస్తున్నాను. ఒకానొక చేతనతో అది ఒకానొక చేతనతో సంపర్కంలోనికొచ్చినప్పుడు అది వంకర పోతుంది. కొన్నిసమయాల్లో భయంకర ముడులుగా పడిపోతుంది. దానినంతా విడదీయడానికి ఒక విచిత్రమైన శ్రమ చేయవలసి ఉంటుంది. ఆ మొత్తం వ్యవహారం పూర్తిగా అనవసరం.

వాస్తవంగా గత కొద్దిరోజులుగా దాన్నంతా గమనిస్తున్నాను. 'విషయాలెందుకిలా తయారవుతున్నాయి?' అని ఆశ్చర్యపోతున్నాను. జడత్వం నుండి, తమస్సు నుండి వెలువడడానికి ఆలంబనాలు బహుశా అత్యంత ప్రభావవంతమైన ఆలంబనాలు ఉండి ఉండవచ్చు. ఆ సరళత్వంలో ఆ పరిపూర్ణ ప్రశాంతతతో ప్రతిదీ జరిగిపోతుంటే, మానవచేతన తేలికగా నిద్రాస్థితిలో పడిపోయే దశలో ఉండేది. కనీసం జంతు చేతనను కూడా కాకుండా బహుశా నిద్రలో జోగుతుండే మొక్క స్థితికి చేరుకునేది!

అదీ కారణం.

కాని దానిని మరో ప్రక్క నుండి చూస్తే అది యెంతో హాస్యాస్పదం - విచిత్రంగా అసంగతం! నీవు పలికే ప్రతిమాట అర్థమూ అటువంటి స్థితికి వెంటనే మెలిదిరిగిపోతుంది. అప్రయత్నంగా అది జరుగుతుంది, కారణం చెప్పలేవు. స్వచ్ఛమైనది, స్పష్టమైనది, ఆటంకాలు లేకుండా మృదువుగా జరిగిపోయే దానితో, వెంటనే సంక్లిష్టతల సుడిలో పట్టుబడిపోతావు.

అన్నీ, మొత్తం కార్యకలాపాలన్నీ జీవితం మొత్తం అలా వుంది. తరువాత, చిన్న తేడాలు, చిన్న భేదాలు ఉన్నాయి. అలా వికృతమైన చేతనలలో అవి సహజంగానే చెప్పుకోదగిన పరిమాణాలుగా తయారవుతాయి. అవి 'ఇప్పుడు ప్రతిదీ చక్కగా ఉంది' అంటాయి. ఆ తరువాత 'ప్రతిదీ అపసవ్యంగా తయారౌతుంది' అంటాయి. కాని అది సత్యం కాదు. కేవలం కొద్ది తేడాలతో అది ఎప్పుడూ అదే. యథార్థమైన ప్రతిదీ చక్కనిదే, యథార్థమైనది, అది అదిగా ఎంతో సరళం. ఎంతో సరళం, ఎంతో ప్రశాంతం, ఎంతో సమీపం, మానవ ఆలోచనకు దాదాపు అచింత్యం, మానవ ఇంద్రియ సంవేదనకు అంతకంటె ఇంకా తక్కువగా తెలిసేది.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, మే ***29,1963***

సాధారణ మానవ వైఖరి

వినోదం కలిగించే ఒక ఇంద్రియ సంవేదన అది, ఇంద్రియ సంవేదన, అనుభూతికి సంబంధించిన మిశ్రమం అది.

వస్తువులు, లేక విషయాల యెడల సాధారణ మానవ వైఖరి, విచిత్రమైన నిష్పత్తులలోనికి ఇబ్బందులను హెచ్చిస్తుంది లేక పెద్దవిగా చేస్తుంది.

యథార్థమైన వైఖరి పూర్తిగా సరళమూ అక్లిష్టమూనైన మామూలు వైఖరి. వాటికంటే ఆహ్, సమస్త జీవనమూ ఎంతో తేలిక అవుతుంది. ఎందుకనంటే దేహం కంపనాలననుభూతి చెందుతుంది (దేహాన్ని రూపొందించడానికి కేంద్రీకృతమైన అసలు కంపనాలను) అనుభూతి చెందుతుంది. అది వాటి స్వభావాన్ననుభూతి చెందుతుంది, దానికి తన 'మామూలు' ప్రతి చర్యనూ ఒక శాంతియుత, నమ్మకం నిండిన ప్రతి చర్యనూ చూస్తుంది. విషయాలనది ఎంతో తేలిక పడేటట్లు చేస్తుంది. కాని ఈ ఆరాటపు అలజడి, భయం, అసంతృప్తి ప్రవేశించగానే 'దానికి సంబంధించిన దేన్నీ కోరని' ఒక సంకల్పపు ప్రతిచర్య జరుగుతుంది. ఓహ్ వెంటనే మరుగుతున్న నీటిలా అది తయారవుతుంది. కళపెళ కళపెళ, ఒక యంత్రంలా, అదే సమయంలో నమ్మకంతో, సరళతతో ఇబ్బందిని సమ్మతిస్తే అది కనీస స్థాయికి తగ్గిపోతుంది. నా అర్థం, స్వయంగా భౌతిక కంపనంలోనే పూర్తిగా భౌతిక రీతిలో అని.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, ఫిబ్రవరి 25, 1961

సారళ్యత, స్వేచ్ఛ

వ్యక్తి చేయగలిగిన ఉత్తమ విషయమేమిటంటే, ఏ దురభిమానాలను గాని, ముందుగా ఊహించుకొని భావాలను లేక సూత్రాలను లేకుండా చేసుకోవడం - ఓహ్ నైతిక సూత్రాలు, సుస్థిర కట్టుబాట్లు 'ఏం చేసితీరాలి', 'ఏం చేయకూడదు' అనేవి, పురోగతికి సంబంధించిన, నీతులకు సంబంధించిన ముందుగా ఊహించి తయారు చేసిపెట్టుకొన్న, సమస్త సాంఘిక, మానసిక ఆచారాలు, అంతకు మించిన కష్టమైన ఆటంకం మరేదీ ఉండదు. ఆ మానసిక నిర్మాణాలలో ఒకదానిని అధిగమించడానికి, డజన్ల సంవత్సరాలను వృథా చేసిన వారిని నేనెరుగుదును.

యథార్థంగా సారళ్యతలో తెరుచుకొని వున్న వ్యక్తి తాను అజ్ఞానినని తెలిసిన అజ్ఞానపు సారళ్యత... ఇలా (చేతులు తెరచి సంజ్ఞ) లభించేదాన్నంతా స్వీకరించ సిద్ధంగా... అప్పుడు బహుశా కొంత సంభవిస్తుంది.

సహజంగా, పురోగతికై తృష్ణ, తెలుసుకోవాలనేందుకు తృష్ణ, తనను తాను రూపాంతరీకరించుకొన్న తృష్ణ, అన్నింటినీ మించి దివ్యప్రేమకై, పరమ సత్యానికై తృష్ణ - దానిని నిలుపుకోగలిగితే అప్పుడు వేగంగా సాగిపోతావు.

నిజంగా ఒక తృష్ణ, ఒక అవసరం, తెలుసా ఒక అవసరం ఉంటే... తక్కిన సమస్తాన్ని గురించి పట్టించుకోనవసరం లేదు, నీవకసరమైనది అది.

నీకు తెలిసిన దానిని నీవంటిపెట్టుకొని ఉండడం, నీవనుభూతి చెందిన దానికి నీవంటిపెట్టుకొని ఉండడం, నీవిష్టపడిన దానికి నీవంటిపెట్టుకొని ఉండడం, నీ అలవాట్లను నీవంటిపెట్టుకొని ఉండడం, నీ అవసరాలని చెప్పుకొనే వాటికి నీవంటిపెట్టుకొని ఉండడం, ఇప్పుడున్న ప్రపంచానికి ఉన్నదున్నట్లుగా నీవంటిపెట్టుకొని ఉండడం, అదిగో అది నీ కాళ్ళు చేతులను బంధించేది. ఒక దాని తరువాత మరొకటిగా దాన్నంతా రూపుమాపాలి. సమస్త బంధాలను త్రుంచివెయ్యి.

ఈ విషయాన్ని వేలసార్లు చెప్పాను, కాని జనం చేసినదాన్నే చేస్తూ పోతూనే ఉన్నారు. బాగా వాక్పటుత్వం కలవాళ్లు, ఇతరులకు దానిని బోధించే వాళ్లు వాళ్ళే అంటిపెట్టుకొన్నారనేది తెలుసా. చూడడంలో తమ స్వకీయ మార్గానికే సంవేదించే, స్వకీయ విధానానికే, పురోగమించే తమ స్వకీయ అలవాటుకే, సాధ్యమైంది అదొకటే విధానమని అంటిపెట్టుకుపోతారు.

బంధనాలు వద్దు, స్వేచ్ఛ, స్వేచ్ఛ, స్వేచ్ఛ, స్వేచ్ఛ! ప్రతిదాన్నీ ఆకాంక్షించడం తప్ప ఆ తృష్ణ తప్ప మార్చి వేసుకొనడానికి ఎల్లప్పుడూ సిద్ధంగా ఉండు.

నేను బాగానే అర్థం చేసుకొన్నాను. కొంతమంది 'దైవం' అనే భావనను ఇష్టపడరు. ఎందుకనంటే వెంటనే అది సమస్త యూరపు లేక పాశ్చాత్య అవగాహన (భయంకరమైనవి అవి)లతో కలగలసి పోతుంది. కనుక అది వారి జీవితాలను కొంచెం అధికంగా సంక్లిష్టం చేస్తుంది. కాని మనకది అవసరం లేదు. మనకు 'ఏదో' అవసరం, పరిపూర్ణత అవసరం, దివ్య వెలుగు అవసరం, దివ్య ప్రేమ అవసరం, పరమసత్యం అవసరం, పరమోత్కృష్ట సిద్ధి అవసరం. అంతే అంతా. సూత్రాలు... అవి ఎంత తక్కువైతే అంత మంచిది. ఒక అవసరం, ఒక అవసరం, ఒక అవసరం, ఆ ఒక్కటే సంతృప్తినివ్వగలదు, మరేంకాదు, అర్థప్రమాణం కాదు. తత్ మాత్రమే. అప్పుడు ముందుకు సాగిపో! నీ దారే నీదిగా సాగిపో, అది ఏ మార్గమైనా, ఎటువంటి మార్గమైనా, నేటి అమెరికా యువత తప్పిదాలు సైతం ఒక మార్గంగా అవ్వవచ్చు. పరవాలేదు.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, అక్టోబర్ 7, 1964

అస్తిత్వానందం

జీవనానందం.

•ప్రతి దానియందు, ప్రతి వస్తువు నందు, ప్రతి కదలికయందు, ప్రతి కంపనయందు, చుట్టూ వున్న ప్రతిదానియందు, జనులు సచేతన జీవులు మాత్రమే గాక, చెట్లు, మొక్కలు సజీవమైనవి మాత్రమే గాక, కేవలం తాను ఉపయోగించే ఏ వస్తువైనా, వ్యక్తి చుట్టూ వున్న వాటిలో ఈ ఆనందం జీవిస్తూ ఉన్నందుకు ఆనందం, కేవలం ఆతడున్నాడు కనుక ఆనందం, కేవలం ఉన్నందుకు ఆనందంను అనుభూతి చెంది దాదాపు సిద్ధం గావడం ఆరంభమయ్యే సమయం వస్తుంది. ఇదంతా ఆ విధంగా కంపించడాన్ని వ్యక్తి చూస్తాడు. ఒక వస్తువును స్పృశిస్తాడు. ఈ ఆనందాన్ని అనుభవిస్తాడు. కాని సహజంగానే, మొదట్లో నేను మాట్లాడిన క్రమశిక్షణను అనుసరించి తీరాలి అని అంటాను. లేని యెడల, ఒక కోరిక, ఒక మక్కువ, ఒక మమకారం లేక సహజ మొగ్గుదలలు, వికర్షణలు, అటువంటిదంతా ఉన్నంత కాలం, అలా సంవేదించలేడు - సంవేదించలేడు.

సుఖానుభూతులను కనుగొన్నంతకాలం - సుఖానుభూతి, అది వస్తువులో ప్రాణిక లేక భౌతిక సుఖానుభూతి ఈ ఆనందాన్ని సంవేదించలేదు. ఎందుకనంటె ఈ ఆనందం ప్రతిచోటునా వుంది. ఈ ఆనందం చాలా సూక్ష్మమైనదేదో తమ ఆనందాన్ని అవన్నీ గానం చేస్తున్నట్లు వస్తువుల మధ్య వ్యక్తి కదలాడుతుంటాడు. నీ చుట్టూ వున్న జీవనంలో బాగా తెలిసినదానిలా అది తయారయ్యే ఒక సమయం వస్తుంది. నిజమే, మనుషులలో దానినమభూతి చెందడం అనేది కొంచెం ఎక్కువగా కష్టమే అనే దాన్ని నేనంగీకరించి తీరాలి. ఎందుచేతననగా అవగాహనా విషయాలతో కలగలసి పోయే ఈ విధమైన ఆహంకారిక, కాఠిన్యత లేక మొరటుతనం వారిలో చాలా హెచ్చుగా ఉంది. అందుచేత ఇచట ఆనందాన్ని స్పృశించడం ఎక్కువ కష్టం. కాని జంతువులలో సైతం దానిని అనుభూతి చెందగలడు, మొక్కలలో కంటె ఇంకా అది, అది వరకే కొంచెం ఎక్కువ కష్టమై కూచొంది. కాని మొక్కలలో పుష్పాలలో అదెంతో అద్భుతం! తమ సంతోషాన్నంతా అవి మాట్లాడుతాయి. దానిని వ్యక్తం చేస్తాయి. బాగా తెలిసిన వస్తువులన్నింటిలో, నీ చుట్టూ ఉన్న వాటిలో, నీవుపయోగించే వాటిలో, అవి అవిగా కేవలం

ఉన్నందుకు, ప్రతిదీ సంతోషిస్తున్న ఒక చేతనా స్థితి వున్నది. కనుక అటువంటి క్షణంలో యథార్థమైన ఆనందాన్ని స్పృశించానని తెలుసుకొంటావు. దానిపై దేని వత్తిడీ లేదు. నా అర్థం అది దేనిమీద ఆధారపడనిది; అది బాహ్య పరిస్థితుల మీద ఆధారపడదు, హెచ్చు, తగ్గులుగా సానుకూల స్థితి మీద అది ఆధారపడదు, అది దేని మీదా ఆధారపడదు. విశ్వమనుగడకసలు కారణంతో ఒక సంసర్గం.

అది ప్రాప్తించినపుడు అది దేహ జీవ కణాలనన్నింటినీ నింపివేస్తుంది. అది ఆలోచించగా జరిగినది కాదు - దానికి కారణం చెప్పలేదు, కారణం కాలేదు, విశ్లేషించలేదు, అది అదేం కాదు, ఒక వ్యక్తి నివసించే ఒకానొక స్థితి అది. దేహం దానిలో పాలుపంచుకొన్నప్పుడు, అదెంతో తాజాగా తయారవుతుంది. ఎంతో తాజా, ఎంతో అప్రయత్నం, కనుక... అది తనమీదకు తానెన్నడూ వెనుదిరగదు. ఆత్మ - పరిశీలన, ఆత్మ విశ్లేషణ విషయాలను విశ్లేషించడం అనే స్పృహే దానికి ఎంత మాత్రం ఉండదు. అదంతా సంతసానంద కంపనల ఒక సంకీర్తనలా ఉంటుంది. కాని చాలా చాలా ప్రశాంతంగా, ఏమాత్రం కాఠిన్యం లేకుండా, గాఢావేశం లేకుండా, అటువంటిదంతా యేమీ లేకుండా ఉంటుంది. అది చాలా సూక్ష్మం, కాని అదే సమయంలో చాలా తీవ్రంగా ఉంటుంది. అది ప్రాప్తించినపుడు, మొత్తం విశ్వమంతా ఒక అద్భుత సామరస్యభరితంగా గోచరిస్తుంది. సాధారణ మానవ చేతనకు వికృతంగా, అసుఖం కలిగించేదిగా ఉన్నది కూడా ఆనందకరమైనదిగా అవుతుంది.

CWM 9:22-23

జీవితాన్ని పరిపూర్ణం చేయడం

జీవితంలో చెడుగా అనిపించిన వాటిని తొలగించడానికి మంచి, ఎల్లప్పుడూ సమయాన్ని వెచ్చిస్తుంది, అలాగే ప్రపంచంలోని వివిధ దేశాలలోని అన్ని మంచిగుణాలను ఒకచోట చేర్చినట్లయితే, చాలా తక్కువ విషయాలే ఉనికిలో మిగిలి ఉంటాయి.

మంచి, పరిపూర్ణతను కోరుకుంటుందని చెప్పుకుంటుంది, కానీ పరిపూర్ణత అనేది ఒక సమగ్రత. కాబట్టి రెండు కదలికలు ఒకదానికొకటి విరుద్ధంగా ఉన్నాయి. నిర్మూలించేది, తగ్గించేది, పరిమితులను విధించేది

మంచి కానీ ప్రతి విషయాన్ని అంగీకరించే పరిపూర్ణతదేనినీ తిరస్కరించదు, ప్రతి విషయాన్ని దాని స్థానంలో దాన్ని ఉంచుతుంది, కాబట్టి మంచి, పరిపూర్ణత స్పష్టంగా ఒకదానితో ఒకటి విభేదిస్తాయి.

జీవితాన్ని తీవ్రంగా పరిగణించడం సాధారణంగా రెండు కదలికలను కలిగి ఉంటుంది: మొదటిది బహుశా ఏ గుణం, లక్షణం లేని వాటికి ప్రాముఖ్యత ఇవ్వడం, రెండవది జీవితాన్ని స్వచ్ఛమైనదిగా, ఉనికికి యోగ్యమైనదిగా భావించే నిర్దిష్ట సంఖ్యలో ఉండే లక్షణాలకు మాత్రమే పరిమితం చేసుకోవడం. కొంతమంది వ్యక్తులలో - ఉదాహరణకు, శ్రీ అరొబిందో ఇక్కడ "మర్యాదస్తులు" లేదా ప్యూరిటన్ల గురించి మాట్లాడు తున్నారు - ఈ మంచి పొడిగా, శుష్కంగా, బూడిద రంగుగా, దూకుడుగా మారుతుంది, పైగా ప్రతిచోటా, ఆనందంగా, స్వేచ్ఛగా, సంతోషంగా ఉన్న ప్రతిదానిలో తప్పును కనుగొంటుంది.

జీవితాన్ని పరిపూర్ణంగా మార్చడానికి ఏకైక మార్గం - నా ఉద్దేశ్యం, భూమిపై జీవితం, వాస్తవానికి, దాని ప్రస్తుత సంపూర్ణతలో మాత్రమే కాకుండా, గతం, వర్తమానం ఇంకా భవిష్యత్తు మొత్తంగా దాన్ని చూడగలిగేంత ఎత్తు నుండి చూడటం: అదిగతంలో ఎలా ఉంది, అది ఇప్పుడు ఎలా ఉంది అది భవిష్యత్తులో ఎలా ఉండబోతోంది - అన్నింటినీ ఒకేసారి చూడగలగాలి. ఎందుకంటే అదే ప్రతిదాన్ని వేటి స్థానంలో వాటిని ఉంచడానికి ఏకైక మార్గం. ఏదీ తొలగించబడదు, ఏదీ తొలగించబడకూడదు, కానీ ప్రతి విషయం దాని స్థానంలో మిగిలిన వాటితో పూర్తిగా సామరస్యంగా ఉండాలి. మర్యాదస్తులకు చాలా "చెడ్డవి", "నిందించదగినవి", "ఆమోదయోగ్యం కానివి" అనిపించే ఈ విషయాలన్నీ పూర్తిగా దివ్య జీవితంలో ఆనందం, స్వేచ్ఛ యొక్క కదలికలుగా మారతాయి. ఆపైన తాను అనంతంగా జీవించడంలోని అనంతమైన ఆనందాన్ని చూడడాన్ని ఆస్వాదించే పరమాత్మ అద్భుతమైన హాస్యాన్ని తెలుసుకోవడం, అర్థం చేసుకోవడం, అనుభూతి చెందడం, జీవించడం నుండి మనల్ని ఏదీ ఆపలేదు.

CWM 10:155-56

దివ్యమైన నవ్వుల సూర్యుడు

ఈ ఆనందం, ఈ అద్భుతమైన నవ్వు ప్రతి నీడను, ప్రతి బాధను, ప్రతి వేదనను కరిగిస్తుంది! లోపలి సూర్యుడిని కనుగొనడానికి, దాని కాంతి

ప్రవాహంలో మునిగిపోవడానికి మీరు మీ లోపలికి తగినంత లోతుకు వెళ్లాలి. ఆపైన సామరస్యమైన, కాంతివంతమైన, సూర్యకాంతితో ప్రకాశించే నవ్వుల జలపాతం తప్ప మరేమీ లేదు, ఇది ఎటువంటి నీడ లేదా వేదనకి చోటు లేకుండా చేస్తుంది.

నిజానికి, అతి పెద్ద కష్టాలు, అతి పెద్ద బాధలు, అతి పెద్ద శారీరక బాధలను కూడా ఆ దృక్కోణం నుండి చూడగలిగితే, అక్కడ నుండి, మీరు కష్టాల అవాస్తవికత, దుఃఖం అవాస్తవికత, చూస్తారు. అక్కడ సంతోషకరమైన, ప్రకాశవంతమైన కంపనం తప్ప మరేమీ లేదు.

వాస్తవానికి, కష్టాలను కరిగించడానికి, బాధలను అధిగమించడానికి, వేదనను తొలగించడానికి ఇది అత్యంత శక్తివంతమైన మార్గం. మొదటి రెండు సాపేక్షంగా సులభం - నేను సాపేక్షంగా చెబుతున్నాను - చివరిది చాలా కష్టం. ఎందుకంటే మనం శరీరాన్ని, దాని భావాలను చాలా గట్టిగా, సానుకూలంగా పరిగణించడం అలవాటు చేసుకున్నాము. కానీ మన శరీరాన్ని ఒక ద్రవరూపమైనదిగా, మార్పుచెందేదిగా, అనిశ్చితమైనదిగా, కొత్తరూపంలోకి మార్చుకోగలదిగా చూడడం మనం నేర్చుకోకపోవడమే కారణం, ఇది మనకు అలవాటు లేని విషయం. చీకటినంతటినీ, అన్ని కష్టాలను, అన్ని వైరుధ్యాలను, అన్ని అసమానతలను, విసుగు తెప్పించే ఏడుపు, రోదనలను కరిగించే ఈ ప్రకాశవంతమైన నవ్వును తీసుకురావడం మనం నేర్చుకోలేదు.

ఈ సూర్యుడు, దివ్య దరహాసం కలిగిన ఈ సూర్యుడు అన్ని విషయాలకు కేంద్రంగా ఉన్నాడు, అతనే అన్ని విషయాలకు చెందిన సత్యం: మనం దానిని చూడటం, అనుభూతి చెందడం, జీవించడం నేర్చుకోవాలి.

CWM 10:156

పరమ ప్రభువుతో కలసి ఆనందించండి

వాతావరణం గంభీరంగా మారిన వెంటనే, ఏదో తప్పు జరిగిందని, ఇబ్బంది కలిగించే ప్రభావం ఉందని, పాత అలవాటు తనను తాను పునఃస్థాపించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నదని, దానిని అంగీకరించకూడదు. ఈ పశ్చాత్తాపం అంతా, ఈ తప్పు చేశాననే చింత, అనర్హుడననే భావన, తనవల్ల తప్పు జరిగిపోయిందనే భావన - ఆపైన ఒక అడుగుదూరంలో ఉంది. ఓ! నాకు అవన్నీ మరొక యుగానికి, చీకటి యుగానికి చెందినవిగా అనిపిస్తాయి.

కానీ కొనసాగే ప్రతిదీ, అంటిపెట్టుకుని ఉండటానికి ప్రయత్నించే ప్రతిదానిని, ఈ నిషేధాలన్నీ, ఇంకా జీవితాన్ని రెండుగా-చిన్న విషయాలు, పెద్ద విషయాలు, పవిత్రమైనవి, అపవిత్రమైనవిగా విభజించే అలవాటు.... "ఏమిటి!" ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని అనుసరిస్తున్నామని చెప్పుకునే వ్యక్తులు ఇలా అంటారు, "ఇంత చిన్న విషయాలను, ప్రాముఖ్యతలేని విషయాలను మీరు ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి లక్ష్యంగా ఎలా ఉపయోగించగలరు?" అని.

అయినప్పటికీ ఆ అనుభవం ఇంకా ఇంకా గట్టిగా వాస్తవికంగా మారుతూ ఉంటుంది, భౌతికంగా కూడా. "కొన్ని విషయాలు" మాత్రమే భగవంతుడు, "మరికొన్ని"ఆయన కాదు అనుకోవడం తప్పు. భగవంతుడు ఎల్లప్పుడూ ఉన్నాడు. ఆయన దేనిని అంత తీవ్రంగా తీసుకోడు, ప్రతిదీ ఆయనకు వినోదం కలిగించేదే, అటుపై ఒక వేళ నీకు ఆయనతో ఎలా క్రీడించాలో తెలిస్తే గనకఆయన నీతోక్రీడిస్తుంటాడు, నీకు ఆయనతో క్రీడించడం తెలియదు, అలాగే మనుషులకు ఆయనతో క్రీడించడమెలాగో తెలియదు. కానీ ఆయనకు ఈ ఆట ఆడటం ఎంతబాగా తెలుసో, ఎంత బాగా ఆడతాడో! ప్రతిదానితోనూ ప్రతి చిన్నవస్తువుతో కూడా. నీకు కొన్ని వస్తువులు మేజాబల్లపై ఉంచాల్సినవి ఉన్నాయా? అదేదో ఆలోచించి అమర్చవలసిన విషయమని భావించకు, అలా కాదు, ఒక ఆటలా భావించు. ఒకటి ఇక్కడ ఉంచు ఇంకొకటి అక్కడ ఉంచు, ఇది ఇల్లా ఉంచు, ఇంకోకసారి ఇదంతా వేరే విధంగా పెట్టుకోవచ్చు.. ఇది ఎంత మంచి ఆట, ఎంత వినోదం. అయితే మనం భగవంతుడితో కలసి ఎలా ఆనందించాలో నేర్చుకోవాలి అనే విషయాన్ని అంగీకరించినట్టేనా?

CWM 10: 156-57

సరళంగా ఉండండి, సరళంగా ఉండండి

మీకు తెలుసా, మనం సంక్లిష్టతలతో చుట్టుముట్టి ఉన్నాం, కానీ ప్రతిదీ సరళంగా సూటిగా తెరచిఉండే ప్రదేశమొకటి ఎల్లప్పుడూ మనలో ఉంటుంది- ఇది నా అనుభవంలోని వాస్తవం. మీరు వృత్తాలలో తిరుగుతారు, వెతుకుతారు, పని చేస్తారు, చివరికి మీరు ఇరుక్కుపోయినట్లు అనిపిస్తుంది. అప్పుడు అంతర్గత వైఖరిలో ఏదో దారి ఇస్తుంది, అకస్మాత్తుగా అది తెరుచుకుంటుంది - చాలా సరళంగా.

నేను చాలా తరచుగా ఈ అనుభవం కలిగి ఉన్నాను. అందుకే ఆ అనుభవం మీకు కల్పించమని శ్రీ అరవిందులను అడిగాను.

ఆయన పదేపదే, పట్టుదలతో: సరళంగా ఉండండి, సరళంగా ఉండండి అనేవారు. మీకు అనిపించేది సరళంగా చెప్పండి. పట్టుదలతో సరళంగా ఉండండి, సరళంగా ఉండండి. ఇవి కేవలం పదాలు మాత్రమే, కానీ వాస్తవానికి, ఆయన ఈ మాటలు మాట్లాడినప్పుడు ఒక ప్రకాశంతో నిండిన మార్గం తెరుచుకుంటుంది, ప్రతిదీ చాలా సరళంగా మారుతుంది: 'ఒక అడుగు తర్వాత మరొకటి వేయండి, అదే మనం చేయాల్సిందల్లా!'- నాకు అలా అనిపించింది.

ఇది ఆసక్తికరంగా ఉంది, అన్ని చిక్కులు ఇక్కడ ఉన్నట్లు అనిపించింది (మదర్ తమ కణతలను తాకి చూపించారు), చాలా సంక్లిష్టంగా, సర్దుబాటు చేయడం చాలా కష్టం అనిపిస్తుంది. ఆపై శ్రీ అరవిందులు ఇలా చెప్పినప్పుడు, చాలా వింతగా ఆయనకన్నుల నుండి ఒక కాంతి వచ్చినట్లుగా ఉంది, ఒకరు అకస్మాత్తుగా ప్రకాశంతో నిండిన తోటలోకి వచ్చినట్లు.

అది ఆ అనుభూతిని కలిగించింది - ప్రకాశంలో స్నానం చేసిన తోటలా.

ఇంత సరళమైన విషయంలో ఇంత పట్టుదల. మీరు చూసేది లేదా మీకు తెలిసిన వాటిని సరళంగా చెప్పండి - సరళంగా సరళంగా. ఒక సరళత... ఇది పూర్తిగా మనోహరమైన తోటకు చెందిన అనుభవం కలిగిస్తోంది.

సరళంగా ఉండండి, సరళంగా ఉండండి.

సంక్లిష్టతలు ఉన్నాయి (అదే సంజ్ఞ), ఇది కఠినమైనది, సంక్లిష్టమైనది, అటు తర్వాత ఒక తలుపు తెరుచుకుంటుంది: సరళంగా ఉండండి.

చాలా మానసిక ఉద్రిక్తత ఉన్నట్లు : ఇక్కడ కణతల వద్ద ఏదో. (నిశ్శబ్దం)

నేను ఇలాంటి కష్టాన్నే ఎదుర్కోవలసి ఉంటుంది, ఇది మరొక స్థాయిలో ఉన్నప్పటికీ, గుర్తుంచుకోండి. చూడవలసిన వ్యక్తులు, చేయవలసిన పనులు, పరిష్కరించాల్సిన సమస్యలు కలగలిపి ఎన్నో విషయాలు పెద్ద కుప్పగా తయారయ్యాయి. ఆ కుప్ప అంతా చాలా గట్టిగా కట్టగా కట్టబడింది. చాలా చిన్నదిగా చేయబడింది. ఒక సాధారణ దేహంలో ఉండే శక్తులతో గడిపే ఒక జీవితంలో ఉండే గంటలు, సమయంతో పోల్చితే ఇంకా చిన్నదిగా

చేయబడింది. అయినప్పటికీ దీని వెనుక ఒక రకమైన ఎల్లప్పుడూ చురుకైన నిశ్చలత ఉంది, అంటే చైతన్యం నిశ్చలత అనే భావనను కలిగించేది, పరిణామం, పురోగమన ప్రవాహం పై, ప్రవాహంతో పాటు పుట్టిన భావనను కలిగించేది వుంది.

అయితే ఈ నిశ్చలస్థితి.. ఒక వేళ నేను ఏం చేయాలో అది చేయడానికి ప్రయత్నం చేసినప్పుడు, మీకు తెలుసు ప్రతిదీ నేనే చేయాలని, సరే.. అది అసాధ్యంగా మారుతుంది, అన్నీ కలగలిసిపోతాయి, అది తలనెప్పిగా తయారవుతుంది. అటువంటప్పుడు ఆయన సమాధానం అదే: సరళంగా ఉండు సరళంగా ఉండు అనే.

ఈ రోజు ఉదయం నేను నడుస్తూ ఉన్నప్పుడు, ఈ రోజు కార్యక్రమం, చేయవలసిన పనులు చాలా తలకు మించినవిగా ఉన్నాయి, వాటిని పూర్తి చేయడం అసాధ్యంగా అనిపించింది. అదే సమయంలో నాలో ఒక నిశ్చలస్థితి, నేను నా కదలికను, పనులను ఆపిన వెంటనే ఇదంతా నాకు ఒక ఆనంద తాండవంగా మారిపోతుంది. (ఒక సజీవత్వంతో ఒక అసాధారణమైన సంగీతంతో అన్ని కణాలు స్పందిస్తూ ఉన్నాయి) దైవం సన్నిధి ఆనంద పూర్ణమైన సన్నిధితో అన్ని కణాలు స్పందిస్తున్నాయి. కానీ నేను బాహ్య ప్రపంచాన్ని చూసినప్పుడు, అది లోనికి ప్రవేశించి దాడి చేస్తున్నప్పుడు కూడా ఈ ఆనందం పూర్తిగా అదృశ్యం కాలేదు, కాకపోతే కొంత వెనక్కు మళ్ళింది. తత్ఫలితంగా నేను ఎప్పుడు ఒక చోట కూర్చుని, నిశ్చలంగా ఉందామని అనిపిస్తుంది. అలా చేయగలిగితే అద్భుతంగా ఉంటుంది. అయినప్పటికీ, బయటనుండి వచ్చే సూచనలు అన్నీ నిస్సహాయత, ముసలితనం, బడలిక, శక్తి సామర్థ్యాలు క్షీణించడం, ఇలాంటివన్నీ నాకు బాగా తెలుసు, ఇదంతా అబద్ధం అని. కానీ శరీరంలో ఒక స్థిమితమైన ప్రశాంతత అత్యవసరం. ఇటువంటి విషయాల్లో కూడా నాకు సంబంధించినంత వరకు శ్రీ అరవిందుల సమాధానం అదే: సరళంగా ఉండు సరళంగా ఉండు అని.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, సెప్టెంబర్ 16, 1961

ఆధ్యాత్మిక భాషణం : దాని సరళతలో సర్వశక్తి మయంగా ఉంటుంది.

CWM 14:204

సారళ్యతను పెంచి పోషించుకొనడం
గొడవలు లేకుండా జీవించడం:

మనిషి గొడవలు లేకుండా జీవించవచ్చు. ఇది చెప్పడానికి వింతగా అనిపిస్తుంది, ఎందుకంటే, ఇంతకు ముందు చెప్పిన దానికి విరుద్ధంగా, పరిస్థితులు ఎలా కనిపిస్తాయి అంటే, కలిసి ఉన్న వ్యక్తులకు ఉండే ప్రధాన వ్యాపకం, బహిరంగంగా లేదా రహస్యంగా గొడవలు పెట్టుకోవడం అని, గొడవల కోసమే జీవితం రూపొందించబడినట్లు అనిపిస్తుంది. అదృష్టవశాత్తూ నీవు ఎల్లప్పుడూ వాక్ యుద్ధం చేయకపోయినప్పటికీ, దెబ్బలు తినకపోయినప్పటికీ, నీవు నిరంతరం చికాకులో ఉంటావు, ఎందుకంటే నీవు కనుగొని, సాధించదలచుకున్న పరిపూర్ణతను నీ చుట్టు ప్రక్కల చూడలేకపోతున్నావు. ఆ పరిపూర్ణతను సాధించడం నీకు కష్టతరమే అయినా, దానిని ఇతరులు సాధించాలని నీవు అనుకుంటున్నావు.

"వాళ్ళు అలా ఎలా ఉంటారు?..." నీవు "అలా" ఉండడం ఎంత కష్టమో నీవు మర్చిపోతావు!

ప్రయత్నించి చూడు నీకే తెలుస్తుంది.

దయ నిండిన చిరునవ్వుతో ప్రతి దానిని చూడడం నేర్చుకో. నీకు చికాకు కలిగించే అన్ని విషయాలను నీవు పాఠంగా తీసుకో, అప్పుడు నీ జీవితం మరింత ప్రశాంతంగా ప్రభావవంతంగా ఉంటుంది, ఎందుకంటే నీలో నీవు సాధించాలనుకునే పరిపూర్ణతను ఇతరులలో నీవు కనుగొనలేనప్పుడు నీవు అనుభవించే చికాకులో నీ శక్తిలో ఎక్కువ శాతం వృధా అవుతుంది.

ఇతరులు సాధించవలసిన పరిపూర్ణత గురించి ఆలోచిస్తూ నీవు అక్కడే ఆగిపోతావు, నీవు సాధించాల్సిన లక్ష్యం గురించిన స్పృహ నీలో చాలా అరుదుగా ఉంటుంది. నీకు దాని గురించి స్పృహ ఉంటే, నీకు ఇవ్వబడిన పనిని చేయడం ప్రారంభించు, అంటే, నీవు ఏమి చేయాలో అవగాహన చేసుకుని అది చేయి, అంతే కానీ ఇతరులు ఏమి చేస్తున్నారనే దాని గురించి ఆలోచించద్దు, ఎందుకంటే, అది నీ పని కాదు. నిజమైన వైఖరికి సంబంధించిన ఉత్తమ మార్గం ఏమిటంటే, "నా చుట్టూ ఉన్న వారందరూ, నా జీవితంలోని అన్ని పరిస్థితులూ, నా దగ్గరున్న ప్రజలందరూ, నేను చేయవలసిన పురోగతిని నాకు చూపించడానికి దివ్య చేతనే నా ఎదురుగా పట్టుకున్న అద్దాలు.

ఇతరులలో నన్ను దిగ్భ్రాంతికి గురిచేసే ప్రతిదాన్ని నేను నాలో సరి చేయవలసి ఉంటుంది."

బహుశా ఒక వ్యక్తి తనలో నిజమైన పరిపూర్ణతను కలిగి ఉంటే, ఆ వ్యక్తి పరిపూర్ణతను ఇతరులలోనూ తరచుగా కనుగొంటాడు.

CWM 10: 22- 23

మనిషికి కొంత సమయం చిక్కినప్పుడు:

జీవిత గమనంలో ఎంతో తరచుగా ఒక రకమైన శూన్యత, అంటే ఖాళీ ఉన్న సమయం ఉంటుంది, అది కొన్ని నిమిషాలైనా కావచ్చు, కొన్నిసార్లు అంతకంటే ఎక్కువైనా కావచ్చు. మరి నువ్వు అప్పుడు ఏం చేస్తూ ఉంటావు? వెంటనే నువ్వు నీ దృష్టిని మరల్చడానికి ప్రయత్నం చేస్తావు, అప్పుడు నువ్వు ఏదో ఒక మూర్ఖ వ్యాపకాన్ని, లేకపోతే ఇంకేదైనా చేస్తూ ఆ సమయాన్ని గడిపేస్తావు. అది సాధారణ విషయం. చిన్నవారి నుండి పెద్దల వరకు మనుషులందరూ విసుగు రాకుండా ఉండే విధంగా సమయాన్ని గడిపేస్తారు. వారికి ఇష్టమైన విసుగుతో ఉండడం, ఆ విసుగు నుండి తప్పించుకోవడానికి మార్గాన్ని వెతుక్కోవడానికి మూర్ఖంగా ప్రవర్తించడం.

సరే, పై దాని కంటే మెరుగైన మార్గం ఉంది - గుర్తుంచుకుని అనుసరించడానికి నీకు కొంచెం సమయం దొరికినప్పుడు, అది ఒక గంట లేదా కొన్ని నిమిషాలు అయినా, నీకు నీవు ఇలా చెప్పుకో: "చివరికి, నా మనసును ఏకాగ్ర పరచడానికి నాకు సమయం దొరికింది, నన్ను నేను సమీకరించుకోవడానికి, నా జీవిత లక్ష్యాన్ని పునరుద్ధరించడానికి, నన్ను నేను శాశ్వత సత్యానికి సమర్పించుకోవడానికి నాకు కొంత సమయం ఉంది." నీవు బయటి పరిస్థితుల వల్ల వేధించబడని ప్రతిసారీ దీన్ని జాగ్రత్తగా అనుసరించగలిగితే , నీవు నీ మార్గంలో చాలా త్వరగా ముందుకు సాగుతున్నావని నీవు కనుగొంటావు. కబుర్లు చెప్పుకోవడం, పనికిరాని పనులు చేయడం, చేతనను తగ్గించే విషయాలను చదవడం వంటి వాటితో సమయాన్ని వృథా చేసే బదులు - ఉత్తమమైన పనులు మాత్రమే ఎంచుకోవాలి, నేను ఇక్కడ చాలా తీవ్రంగా మూర్ఖత్వం నిండిన పనుల గురించి మాట్లాడటం లేదు - నిన్ను నీవు గజిబిజిగా మార్చుకోవడానికి ప్రయత్నించే బదులు, ఇప్పటికే చాలా తక్కువగా ఉన్న సమయాన్ని (ఎంత

తక్కువగా ఉందంటే అది కేవలం నీవు నీకున్న సమయంలో మూడు వంతులు కోల్పోయానని నీ జీవిత చివరి దశలో గ్రహించడానికి సరిపోయేంత సమయం) చేజిక్కించుకుని, - అప్పుడు నీవు రెట్టింపు సమయాన్ని వెచ్చించాలనుకున్నా- అది పని చేయదు - అందుకని ఎప్పుడు మితంగా, సమతుల్యంగా, ఓపికగా, నిశ్శబ్దంగా ఉండటం మంచిది, నీకు ఇచ్చిన అవకాశాన్ని ఎప్పటికీ కోల్పోకుండా ఉండు, అంటే ఖాళీగా ఉన్న సమయాన్ని సరైన లక్ష్యాన్ని సాధించడానికి ఉపయోగించు.

నీకు ఏ పని లేనప్పుడు, నువ్వు చంచలంగా ఉంటావు, అటు ఇటు పరిగెత్తుతావు, స్నేహితులను కలుసుకుంటావు, లేకపోతే అలా దారి వెంబడి నడుచుకుంటూ వెళ్తావు, నేను మంచి వాటి గురించి మాట్లాడుతున్నాను. నేను అసలు చేయకూడని విషయాలు గురించి మాట్లాడడం లేదు. బదులుగా, ఆకాశం ముందు కానీ, సముద్రం ముందు కానీ లేకపోతే చెట్ల కింద కానీ, సాధ్యమైనంత నిశ్శబ్దంగా కూర్చో (ఇక్కడ నీకు అవన్నీ ఉన్నాయి), ఇప్పుడు చెప్పే వాటిల్లో ఏదో ఒకటి అవగాహన చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించు - నువ్వు ఎందుకు జీవిస్తున్నావో అర్థం చేసుకోవడానికి, నువ్వు ఎలా జీవించాలో తెలుసుకోవడానికి, నువ్వు ఏమి చేయాలనుకుంటున్నావో, వాస్తవానికి ఏమి చేయాలో దాని గురించి ఆలోచించడం, నువ్వు ప్రస్తుతం నివసిస్తున్న అజ్ఞానం, అసత్యం, బాధ నుండి తప్పించుకోవడానికి ఉత్తమ మార్గం ఏమిటి అని.

CWM 3: 253-54

సంతోషం

~~ఈ~~ కవితా పంక్తులు చాలా అందంగా ఉన్నాయి. మనం వాటిని ఇలా అనువదించవచ్చు: "ఏమీ లేనివాడు సంతోషంగా ఉంటాడు, అతను ప్రకాశమయ దేవతల ఆనందంలో పాలుపంచుకుంటాడు. ఏమీ లేకపోవడం అంటే దేనినీ ఉపయోగించకపోవడం, ఒకరి వద్ద ఏదీ ఉండకూడదని అర్థం కాదు. "ఏదీ లేనివాడు సంతోషంగా ఉంటాడు": అతను స్వాధీనత భావం లేనివాడు, వస్తువులు తన వద్దకు వచ్చినప్పుడు వాటిని ఉపయోగించుకోగలడు, అవి తనవి కావని, అవి పరమాత్మకి చెందినవని అవగాహనతో ఉండడం వల్ల వస్తువులు దూరమైనప్పుడు వాటి గురించి చింతించడు. తనకు ~~ఈ~~

వస్తువులను ఇచ్చిన భగవంతుడు ఇతరులు ఆనందించడానికి వాటిని తన నుండి తీసివేయడం చాలా సహజమని భావించగలడు. అలాంటి వ్యక్తి వస్తువులు ఉన్నప్పుడు వాటిని ఉపయోగించడంలో, వస్తువులు లేని సమయంలో కూడా సమాన ఆనందాన్ని పొందుతాడు. వస్తువులు నీ వద్ద ఉన్నప్పుడు, నీవు వాటిని భగవత్ అనుగ్రహంగా, భగవంతుడు ఇచ్చే బహుమతిగా స్వీకరిస్తావు, ఆ వస్తువులు నిన్ను విడిచిపెట్టినప్పుడు, నీవు పేదరికపు సంతోషంలో జీవిస్తావు. ఎందుకంటే, నేను యజమానిననే భావం నిన్ను వస్తువులపై అతుక్కుపోయేలా చేస్తుంది, నిన్ను వాటికి బానిసలుగా చేస్తుంది, ఆ భావం లేకపోతే మనిషి నిరంతరం ఆనందంగా జీవించవచ్చు, వచ్చి పోయే విషయాలు, జరిగిపోయిన విషయాల నిరంతర కదలికలో జీవించవచ్చు. ఆ వస్తువులు నీ దగ్గర ఉన్నప్పుడు, అవి నీకు సంపూర్ణత్వ భావనను ఇస్తాయి , అవి నీ దగ్గర నుంచి దూరమైనప్పుడు, నిస్సంగత్వ ఆనందాన్ని ఇస్తాయి. ఆనందం!

ఆనందం అంటే సత్యంలో జీవించడం, శాశ్వతత్వంతో సహజీవనం చేయడం, సత్యవంత జీవితాన్ని ప్రకాశం ఎప్పటికి విఫలం చేయదు.

ఆనందం అంటే స్వేచ్ఛగా ఉండడం, వాస్తవిక స్వేచ్ఛను పొంది స్వేచ్ఛగా ఉండడం, దివ్య సంకల్పంతో స్థిరమైన మార్పులేని ఐక్యత కలిగి ఉండే స్వేచ్ఛ. సంకుచితత్వం, అల్పత్వం, అవాస్తవం, అసత్యం వీటన్నిటితో ఉన్న భౌతిక జీవితపు దురదృష్టాలకు కట్టుబడని, అమరత్వం కలిగిన వారు దేవుళ్లు.

దేవతలు అంటే ప్రకాశం వైపు తిరిగిన వారు, శక్తి, జ్ఞానంలో నివసించేవారు. అదే బుద్ధుడు చెప్పింది, ఆయన ఉద్దేశం మతానికి సంబంధించిన దేవుళ్లని కాదు. వారు దివ్య స్వభావాన్ని కలిగి ఉంటారు, వారు మానవ శరీరాలలో నివసించినా అజ్ఞానం, అసత్యం నుండి విముక్తి పొంది ఉంటారు.

నీ దగ్గర ఏమీ లేనప్పుడు, నువ్వు విశ్వం వలె విశాలంగా మారవచ్చు.

CWM 3 : 253- 54

వివేకివై జీవించు

జ్ఞానవంతులుగా మారడానికి, సాధారణంగా చెప్పే కారణాలు, చాలా వరకు పనికిరాని కారణాలని నాకు ఎప్పుడూ అనిపిస్తుంది. 'ఇది చేయవద్దు,

ఇది నీకు బాధ కలిగిస్తుంది, అలా చేయవద్దు, అది నీలో భయాన్ని రేకెత్తిస్తుంది" ఇలా నీ చైతన్యం చాలా వరకు ఆవిరైపోతుంది, అది జటిలంగా మారుతోంది, ఎందుకంటే అది దుఃఖానికి, బాధకి భయపడుతోంది.

ఒక ప్రత్యేకమైన చైతన్య స్థితి ఉన్నదని చెప్పటం మంచిదని నేను భావిస్తున్నాను. ఆకాంక్ష మరియు నిరంతర అంతర్గత ప్రయత్నం ద్వారా ప్రతి ఒక్కరు దానిని సాధించగలరు, ఆస్థితిలో ఆనందం మిశ్రితం కాని, క్రీనీడ లేని వెలుగులో, భయంకలిగించే పరిస్థితులన్నీ అదృశ్యం అయిపోతాయి. ఇది ఒకరు తనకోసం తాను బ్రతుకని స్థితి, ఇక్కడ తాను ఏ పని చేసినా, ఏ అనుభూతి పొందినా, ప్రతీక్షణం ఆ పరమాత్మకు అచంచలమైన విశ్వాసంతో సమర్పించడమే. ఆ విధంగా సమర్పించడం వలన, తన బాధ్యతలన్నింటి నుండి, తను స్వతంత్రుడు అవుతాడు, అప్పుడు తనకు ఎలాంటివి భారంగా అనిపించవు.

తనగురించి తాను ఆలోచించవలసిన పని లేకుండా, తన గురించిన బాధ్యతలేవీ లేకుండా ఉండటం, ఇది వర్ణించలేని ఆనందం. తన గురించి తాను ఆలోచించడం, ఏది చేయాలి, ఏది చేయకూడదు అని ఆలోచించి బాధపడటం, మనకు ఏది మంచిది, ఏది చెడు అని విచారించడం, వేటికి దూరంగా ఉండాలి, వేటిని అనుసరించాలి. ఇవన్నీ ఆలోచించడం చాలా అసహనానికి, నిస్తేజానికి గురి చేస్తుంది. సర్వోత్కృష్టమైన ప్రజ్ఞ, అత్యున్నతమైన ప్రకాశం సర్వోన్నతమైన ప్రేమ మొదలైన లక్షణాలు గల పరాత్పర చైతన్యం ముందు ఎవరైతే సూర్యకాంతికి వికసించిన పుష్పం వలె చాలా పారదర్శకంగా జీవిస్తారో, వారి సమస్త విషయాలు పరాత్పర చైతన్యం నిర్వర్తిస్తుంది, నీకే ప్రతిదీ చేసిపెడుతుంది. ఇకపై ఎటువంటి బాధలు ఉండవు, ఇది ఒక ఆదర్శవంతమైన స్థితి.

కానీ ఇది ఎందుకు జరగట్లేదు?

ఎవరూ దాని గురించి ఆలోచించరు, అది చేయడం మర్చిపోతారు. వారి పాత అలవాట్లు తిరిగి వస్తాయి.

అన్నిటినీ మించి నీ మదిలోతుల్లో లేదా నీ అంతర లోతుల్లో, అవచేతన లోనూ, నిశ్చేతనలోనూ నీవు జాగ్రత్తగా ఉండకపోతే, నిన్ను దురదృష్టం వరిస్తుందనే కృత్రిమ సందేహం మొదలై నీ చెవిలో మారుమ్రోగుతుంది. నీ

గురించి నీవు గమనించడం మర్చిపోతే, ఏం జరుగుతుందో నీకే తెలియదు, నీవు చాలా నిగూఢంగా వెర్రితనంగా, చాలా తెలివి తక్కువతో ఆ సందేహాన్ని విని నీపై నీవు దృష్టి సారించడం మొదలు పెడతావు, దానిద్వారా మొత్తం వ్యర్థమైపోతుంది.

నీవు చింతించకుండా ఉండటం కోసం, నీ కణాల్లో కొంచెం ప్రజ్ఞను, కొంచెం వివేకాన్ని నింపి మరలా మొదటి నుండి ప్రారంభించాలి.

CWM 3:256-57

అవసరమైన మాటలు మాత్రమే మాట్లాడండి.

మీలో ప్రతి ఒక్కరూ ప్రయత్నించాలని నేను సూచిస్తున్నాను, ఓ! ఎక్కువ సమయం కాదు, కనీసం ప్రతీ రోజు ఒక గంట మాత్రమే. ఖచ్చితంగా అనివార్యమైన (అవసరమైన) పదాలు తప్ప మరేమీ మాట్లాడవద్దు. ఒక మాట ఎక్కువ మాట్లాడవద్దు, ఒక మాట తక్కువా వద్దు.

మీ జీవితంలో ఒక గంట సమయం తీసుకోండి, మీకు అత్యంత అనుకూలమైన సమయం, ఆ సమయంలో మిమ్మల్ని మీరు నిశితంగా గమనించండి, పూర్తిగా అవసరమైన మాటలను మాత్రమే చెప్పండి.

ప్రారంభంలో ఏది పూర్తిగా అనివార్యమైనది, ఏది కాదు అని తెలుసుకోవడం మొదటి సమస్య, ఇది ఇప్పటికే మీకొక అధ్యయనం, రోజులు గడిచే కొద్దీ మీరు దీనిని బాగా అర్థం చేసుకొంటారు.

తరువాత, వేరొకరు మీతో మాట్లాడనంత కాలం, మీరు మౌనంగా ఉండటం, మాకు ఏమాత్రం కష్టం కాదని మీరు తెలుసుకొంటారు, కానీ మీరు మాట్లాడటం ప్రారంభించిన వెంటనే, మీరు రెండు, మూడు లేదా పది, ఇరవై పనికిరాని పదాలు మాట్లాడుతారు, అస్సలు అవసరం లేని మాటలు మీరు మాట్లాడతారు.

CWM 3:259

మంచిగా ఉండటం కోసం మంచిగా ఉండండి

అవును, మీరు తిన్ననైన మార్గాన్ని అనుసరించాలి అనుకొంటే, మీరు వినమ్రంగా ఉండి, స్వచ్ఛత కోరుకొంటే, ఇతర విషయాలపై మీకు ఆసక్తి లేనివారైతే, మీరు ఏకాంత జీవితాన్ని గడపాలని, మరియు స్వచ్ఛమైన విచక్షణ

కలిగి ఉండాలని, కోరుకొంటే అన్నీ తేలిక అవుతాయనే భ్రమలో పడకండి దానికి భిన్నంగా జరుగుతుంది. మీరు అంతర్గత మరియు బాహ్య పరిపూర్ణత వైపు ముందుకు పురోగమించనారంభించినపుడే ఇబ్బందులు మొదలవుతాయి.

ఓ! "నేను ఇప్పుడు మంచిగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను, అందరూ నాకు చెడ్డవారిగా కనిపిస్తున్నారు" అని చాలామంది చెప్పడం నేను తరచుగా విన్నాను. కానీ ఇది ఖచ్చితంగా మీకు ఒక విషయం బోధించడానికే, అది ఏమంటే, ఒకరు ఒక అవసరం కోసం మంచిగా ఉండటం, మనతో ఇతరులు మంచిగా ఉండాలి అని మంచిగా ఉండటం కాకుండా, ప్రతి ఒక్కరూ మంచిగా ఉండటం కోసం మంచిగా ఉండాలి.

ఇక్కడ ఎల్లప్పుడూ ఒకటే పాఠం : ప్రతిఒకరూ చేయగలిగినంత బాగా చేయాలి. దాని ఫలితం ఆశించకుండా చేయగలిగిన మంచి చేయాలి. ఫలితాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని చేయకూడదు. ఈ దృక్పథం, మంచి పనికి ప్రతి ఫలం వస్తుంది, జీవితాన్ని సులభతరం చేస్తుందని మంచిగా మారడం, అనేది మంచి పని నుండి అన్ని విలువలు తీసివేస్తుంది. మంచితనాన్ని ప్రేమించడం కోసం మీరు మంచిగా ఉండాలి, న్యాయాన్ని ప్రేమించడం కోసం న్యాయంగా, స్వచ్ఛతను కోరుకొని స్వచ్ఛంగా ఉండటం మరియు అనవసర విషయాల పట్ల అనాసక్తిగా ఉండటం వలన మీరు ఈ మార్గంలో ఖచ్చితంగా ముందుకు సాగుతారు.

CWM 3:264-65

స్వేచ్ఛ - ఆనందం

ఒకరు అన్ని కోరికల నుండి విముక్తి పొందినపుడు, ఖచ్చితంగా అనంతమైన ఆనందం లోకి ప్రవేశిస్తాడని బుద్ధుడు చెప్పాడు. ఈ ఆనందం కొంచెం నిస్సారంగా ఉండవచ్చు. ఏదేమైన ఇది త్వరిత మార్గంగా నాకు అనిపించదు.

మొదట్లో ఎవరైనా సమస్యను వాస్తవికంగా స్వాధీనం చేసుకొంటే, ధైర్యం మరియు ధృఢ సంకల్పంతో దానిలోకి ప్రవేశించి, కోరికల కోసం, సుధీర్ఘమైన, కష్టమైన, బాధాకరమైన, నిరాశపరచే ప్రయత్నం చేసే బదులు తమను తాము సరళంగా, పూర్తిగా, ఎలాంటి నిబంధనలూ లేకుండా సర్వోన్నత సత్యానికి,

సర్వోన్నత చైతన్యానికి తనను తాను సమర్పించుకోవడం, అనేది మన అహాన్ని వదిలించుకోవడానికి చాలా వేగవంతమైన మార్గం. జనులు ఇది అనుసరించడానికి చాలా కష్టం అని అంటారు, కానీ ఇందులో కనీసం ఓ కాంతివంతమైన, ఉత్సాహవంతమైన, సృజనాత్మక జీవితం ఉంది.

కోరికలు లేనపుడు అహంకారం ఉండడానికి ఏమీ మిగలదు అనేది నిజం, దీని వలన చైతన్యం చాలా ధృడంగా మారి మన అహం ధూళిగా పోతుందనేది అభిప్రాయం ఉంది, అపుడు ఒకరి యొక్క అహంభావం కూడా ధూళిలో కలిసిపోతుంది. దానివలన ఒకరు నిర్వాణంలోకి ప్రవేశించడానికి సిద్ధం అవుతారు, ఈ విలయం చాలా సాధారణమైనది మరియు శుద్ధమైనది.

కానీ ఇక్కడ మనం నిజమైన నిర్వాణంగా పరిగణించేది, మన అహం అంతా పరమాత్మ చైతన్యంలో లయమైపోవడమే. ఈ మార్గాన్ని నేను సానుకూల మార్గం అని పిలుస్తాను. సమగ్రమైన, సంపూర్ణమైన, స్వీయ చింతనేలేకుండా, ఎలాంటి బేరసారాలు లేకుండా, తాను తన గురించి ఆలోచించకుండా, తనకోసం తాను బ్రతుకకుండా, పరమ సౌందర్యవంతమైన, ప్రకాశవంతమైన, రమణీయమైన, శక్తివంతమైన, కరుణామయమైన, మరియు అనంతమైన దాని గురించి మాత్రమే ఆలోచించడంలో, మరే ఇతరమైన వాటితో పోల్చలేనంత ప్రగాఢమైన ఆనందం ఉంది.

ఇదొక్కటే అర్థమైనది, ప్రయత్నించడానికి యుక్తమైనది. మిగిలినదంతా కేవలం పురోగమించకుండా కాలాన్ని గడపడమే.

ఒక అడుగు ఒక అడుగు వేసుకుంటూ వందల ఏళ్ళ పాటు మెల్లగా శ్రమిస్తూ, పర్వతం చుట్టూ తిరుగుతూ దాన్ని అధిరోహించడానికి, కనిపించని రెక్కలు విప్పి నేరుగా శిఖరాన్ని చేరడానికి మధ్య ఉన్నంత తేడా అది.

ఒంటరిగా జీవించడం

అరణ్యంలో ఒంటరిగా జీవించేవారు చాలామంది వారి చుట్టూ ఉన్న జంతువులతో, వృక్షాలతో సహవాసం చేయడం గమనిస్తూ ఉంటాం. కానీ ఒంటరిగా ఉండటమన్నది ఒక ఆంతరిక ధ్యానంలోకి, సర్వోన్నత సత్యంతో సంయోగం లోకి ప్రవేశించే శక్తిని ఇస్తుందనటం అసలు యథార్థం కాదు. నిజానికి పరిస్థితుల ఒత్తిడి వల్ల నీకు చేసేది ఏదీ లేకపోవడం దానిని ఇంకా

సులభం చేస్తుంది, కానీ నేను దానిని అంగీకరించలేను. మనిషి ఎప్పటికీ వ్యాపకాలను ఆవిష్కరించుకుంటూ ఉండాలి, నా జీవిత అనుభవ ప్రకారం కష్టాల మధ్యలో వ్యక్తి తన స్వభావాన్ని లొంగదీసుకోవడంలో విజయవంతం అయితే , శాశ్వతుని సన్నిధితో తనలో తాను ఒంటరిగా ఉండటానికి శ్రమించినపుడు, దివ్య అనుగ్రహం మనకిచ్చిన పరిసరాలను అదేవిధంగా ఉంచుకుంటూ... అప్పుడు సాక్షాత్కారాన్ని పొందితే, అది అనంతంగా ఇంకా సత్యమైనది, ఇంకా ఎక్కువ గాఢమైనది, ఇంకా ఎక్కువ కాలం నిలిచి ఉండేదిగా నాకు కనిపిస్తుంది.

కష్టాలను అధిగమించాలంటే వాటి నుండి పారిపోవటం దాని పరిష్కారం కాదు. ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని అన్వేషించే వారిలో కొంత భాగం ఇలా అంటుంది," ఓహ్ ! ఒంటరిగా చెట్టు క్రింద కూర్చుని, ధ్యానంలో ఉంటూ, మాట్లాడటానికి, పనిచేయడానికి ఎలాంటి ఆసక్తి లేకుండా ఉండటం ఎంత బాగుంటుంది ?" ఇలా ఎందుకు అనిపిస్తుందంటే అక్కడ ఒక బలమైన ఏర్పాటు ఉంది. కానీ ఇది భ్రాంతికరమైనది.

హఠాత్తుగా కలిగేవి అత్యుత్తమ ధ్యానాలు ఎందుకంటే అవి ఒక తప్పించరాని ఆవశ్యకతలాగ ఒక్కసారిగా నిన్ను స్వాధీనం చేసుకున్నవి గనుక. నీకు ఏకాగ్రత నిలుపడము, ధ్యానం చేయడము, ప్రకటనలకు అతీతంగా చూడటము తప్ప వేరే ఎంపిక లేదు, అది ఒక అరణ్యపు ఒంటరితనంలో నిన్ను స్వాధీనం చేసుకోవాలి, నీలో కొంత సిద్ధంగా వున్నపుడు, సమయం ఆసన్నమైనపుడు, నిజమైన అవసరం వచ్చినపుడు, అనుగ్రహం నీతో ఉన్నప్పుడు అది జరుగుతుంది.

మానవజాతి కొంత పురోభివృద్ధి చెందింది, కానీ నిజమైన విజయం జీవితంలో సాధించబడవలసి

ఉన్నట్లుగా కనిపిస్తుంది.

అన్ని పరిస్థితులలో శాశ్వతునితో, అనంతత్వంతో ఒంటరిగా ఎలా జీవించాలో నువ్వు తెలుసుకోవాలి. సకల వ్యాపకాలలో సర్వోత్కృష్టుడే నీ సహచరుడుగా ఎలా స్వేచ్ఛగా ఉండాలో నీకు తెలిసి ఉండాలి. వాస్తవానికి అది నిజమైన విజయం.

CWM 3;276

మార్గంపై పురోగమించడం

నిన్ను ఏడిపించాలని నీ గురించి ఇతరులు మాట్లాడే బుద్ధిలేని ప్రసంగాలకు నువ్వు కలత చెందినా, బాధపడినా, నిరుత్సాహపడినా, నీ మార్గంలో ఎక్కువదూరం ముందుకు సాగలేవు. అటువంటి విషయాలు నీ దురదృష్టం వల్లనో లేక నీ విధి బాగలేకనో నీ వద్దకు రావడం లేదు. దానికి భిన్నంగా దివ్యచైతన్యము, దైవ అనుగ్రహము నీ దృఢ సంకల్పాన్ని తీవ్రంగా తీసుకుని, పరిస్థితులను నీ మార్గంలో ఒక గీటురాయి అయ్యేట్లుగా అనుమతించడానికి, నీ సంకల్పంలో నిజాయితీ వుందా, నువ్వు కష్టాలను ఎదుర్కొనేంత బలంగా వున్నావా లేదా ! అని చూడటానికి వస్తాయి.

కనుక ఎవరైనా నిన్ను ఎగతాళి చేసినా, లేదా నిర్దయగా మాట్లాడినా మొదట నువ్వు చేయాల్సింది, ఎలాంటి బలహీనత లేక అపరిపూర్ణత అలా జరగడానికి అనుమతించింది ? అని నీలోకి నువ్వు చూసుకోవడం తప్ప, నిరుత్సాహ పడడం, కోపం తెచ్చుకోవడం, దూకుడుగా ప్రవర్తించడం చేయకూడదు, ఎందుకంటే నువ్వు నిజమైన విలువ కలదిగా భావించేదానిని మనుష్యులు అభినందించరు. దానికి విరుద్ధంగా నువ్వు సరిచేసుకోవలసిన నీ బలహీనతను లేక, అపరిపూర్ణతను లేక విరూపాన్ని నీకు చూపించినందుకు దైవ అనుగ్రహానికి నువ్వు ధన్యవాదాలు చెప్పుకోవాలి.

కాబట్టి బాధగా ఉండటానికి బదులు పూర్తిగా సంతృప్తి చెంది, నీకు వ్యతిరేకంగా ఉద్దేశితమైన హాని నుండి అవకాశాన్ని, ఒక గొప్ప అవకాశాన్ని సంగ్రహించు.

CWM 3:382

ఒక అడుగు వెనుకకు వేసి ఆలోచించడం

మీలో చాలామంది బాహ్య ప్రభావాల స్పర్శకు తెరుచుకుని మీ అస్తిత్వపు ఉపరితలంలో జీవిస్తూ ఉంటారు. నీ దేహానికి బయట అది వున్నట్లుగా పూర్తి ప్రక్షేపణతో జీవిస్తావు, అదే విధంగా ప్రక్షేపణతో ఉన్న అప్రసన్న వ్యక్తిని కలిసినప్పుడు కలత చెందుతావు. మొత్తం సమస్య నువ్వు వెనుక అడుగు వేయడానికి అలవాటు పడకపోవడం వల్ల ఉత్పన్నమవుతుంది. ఎప్పటికీ నీలోకి నువ్వు అడుగేయాలి - అంతర లోతుల్లోకి పయనించడం నేర్చుకోవాలి- అడుగు వెనక్కి వేయి, జాగ్రత్తగా ఉంటావు. బయటి ప్రపంచంలో చలిస్తున్న

ప్రాపంచిక శక్తులకు నిన్ను నువ్వు ఇచ్చుకోవద్దు. ఏదైనా చేయడానికి ఎంత తొందరలో ఉన్నా ఒకింత సమయం వెనక్కి తగ్గి ఆలోచించి చేస్తే, ఎంత తొందరగా, ఎంత గొప్ప విజయవంతంగా నీ పని పూర్తవుతుందో కనుక్కొని ఆశ్చర్యపోతావు. ఒకవేళ ఎవరైనా నీ పట్ల కోపంగా ఉంటే అతని స్పందనలలో పట్టుబడకుండా వెనుకకు తగ్గు, అప్పుడు ఎలాంటి ప్రోత్సాహం, బలము, ప్రతిస్పందన లేని అతని కోపం అదృశ్యమవుతుంది. ఎప్పటికీ నీ శాంతిని నిలుపుకో, దాన్ని పోగొట్టే అన్ని ప్రలోభాలను నిరాకరించు. వెనక్కు తగ్గకుండా ఎప్పుడూ దేనినీ నిర్ణయించవద్దు, వెనుకడుగు వేసి ఆలోచించకుండా ఒక్క పదం కూడా మాట్లాడవద్దు, వెనకడుగు వేసి ఆలోచించకుండా చర్యలోకి నిన్ను నువ్వు తోసుకోవద్దు. సాధారణ ప్రపంచానికి చెందినదంతా అశాశ్వతం, క్షణికం, కాబట్టి అక్కడ కలత చెందటానికి అర్హమైనది ఏదీ లేదు. ఏది నిలిచేదో, శాశ్వతమో, అమరమో, అనంతమో అది పొందడానికి, జయించడానికి, కలిగి ఉండటానికి అర్హమైనది. అది దివ్య ప్రకాశం, దివ్య ప్రేమ, దివ్య జీవితం- అది సర్వోన్నత శాంతి, పరిపూర్ణ సంతోషం, పృథ్విపై మొత్తం అభివ్యక్తిని కిరీటంగా గల సర్వ- ఆధిపత్యం. విషయాల పరస్పర అనుబంధం గురించిన జ్ఞానం నీకు వచ్చినప్పుడు నీకు ఏది జరిగినా వెనుకడుగు వేసి చూస్తావు. నిశ్శబ్దంగా వుంటూ దివ్యశక్తిని పిలిచి సమాధానం కోసం వేచి చూస్తావు. అప్పుడు ఖచ్చితంగా ఏం చేయాలో నీకు తెలుస్తుంది. గుర్తుంచుకో, కనుక నువ్వు చాలా ప్రశాంతంగా ఉండటానికి ముందు సమాధానం అందుకోలేవు. ఆ అంతరిక శాంతిని సాధన చేయి, కనీసం ఒక చిన్న ప్రారంభాన్ని చెయ్యి, అది నీలో ఒక అలవాటుగా అయ్యేవరకూ నీ సాధనలో ముందుకు సాగు.

CWM 3:160

నిజమైన దృక్పథం

ఒక సన్యాసిలా ఉండటం గానీ, లేదా కోరికను భోగించడం కానీ నిజమైన దృక్పథం కాదు. నేను ఇచ్చినదానిని పూర్తి నిరాడంబరంగా తీసుకోవడము, దానితో పరిపూర్ణంగా తృప్తి చెందడం, ఎక్కువ అడగకపోవటం, లేదా ఇచ్చిన దానిని నిరాకరించకపోవడం అనేది సరైన దృక్పథం. సాధకులుగా తమ కర్తవ్యాలను బాగా అర్థం చేసుకోవడానికి ఇతరులకు ఇవ్వవలసిన నిజమైన ఉదాహరణ ఇది.

CWM 14:47

మనం ఓరిమితో ఉండాలి.

వాస్తవానికి నువ్వు మొత్తం చైతన్యంతో ముందుకు సాగే కొద్దీ, ఇంకా ఎక్కువ సజీవంగా, సత్యంగా, స్థిరంగా అయ్యేకొద్దీ మొదట నువ్వు ఎంత నిజాయితీ లేకుండా, కపటము, అవిశ్వాసము సందేహము, మూర్ఖత్వాల ఒక కుళ్లిన మూటలా ఉండేవాడివో ఊహించలేవు. ఎందుకంటే (ఎలా వివరించాలి?) అస్తిత్వ భాగాల మధ్యన సంతులనం మారేకొద్దీ, ప్రకాశిత భాగం ఎక్కువయ్యేకొద్దీ, మిగిలినది ఇంకా ఎక్కువ చాలనంతగా, భరించలేనంతగా అవుతుంది. అప్పుడు నిజంగా నువ్వు పూర్తిగా ఏవగించుకుంటావు (చాలాకాలం క్రితం ఇది నన్ను బాధించేది, ఎంతో కాలం కాదు, ఏమైనా కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం...) అన్న ఈ కదలిక అక్కడ ఎక్కువగా ఉంటుంది (అది ఒక యాదృచ్ఛికమైన, సహజ చలనం, సంపూర్ణమైనది) "దాని గురించి నేనేమి చేయలేను. అది అసాధ్యం, నేను చేయలేను, ఇది ఎంత పెద్ద పని అంటే నేను చేయలేను- ప్రభూ, నా కోసం నీవు చెయ్యి." ఇది నువ్వు ఒక చిన్నపిల్లవాడి సరళత్వంతో చేస్తే (సమర్పణకు చెందిన సంజ్ఞలతో) నిజంగా ఇలాగ నువ్వు చేయలేవని నీకు తెలుసా, అలా నువ్వు అది చేయలేవని నిజంగా అంగీకరిస్తావు.." అది సాధ్యం కాదు. నేను ఎప్పటికీ అది చేయలేను నీవు నా కోసం చేయాలి, "అని. కానీ తర్వాత "అద్భుతం- ఆయన చేశాడు అని మూగబోతావు : "ఎలా ఇది జరిగింది!" ఇక్కడ చాలా విషయాలున్నాయి.. అలాంటివి అదృశ్యమయ్యి, ఇహ ఎప్పటికీ తిరిగిరానివి.... పూర్తయ్యింది. కొంతకాలం తర్వాత "ఇది ఎలా జరిగింది? అది అక్కడ వుంది, అలా ఫట్‌మని ఒక క్షణంలో పూర్తయ్యింది" అని ఆశ్చర్యపోతావు. కానీ అక్కడ వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ఉన్నంతవరకు, అది... ఉఫ్... అది ఎలా ఉంటుందంటే ఒక మనిషి కొండపైకి తన పీపాను దొర్లించినట్లు... మరునిమిషం అది మళ్లీ కొండ మీద నుండి క్రిందకు పడిపోతుంది.

కానీ అది అసంకల్పితంగా ఉండాలి., ఒక లెక్కప్రకారం కాదు, అది ఒక భావనతో చేయకూడదు, "అప్పుడు అది పనిచేస్తుంది. "అది నిజంగా నీ పూర్తి నిస్సహాయతతో "దయచేసి నువ్వే చేయాలి. నేను చేయలేను- అసాధ్యం" అన్నదృఢమైన ప్రమాణంలో జరగాలి.

తత్వవేత్తలు, మేధావులు నీ మీద జాలి చూపించవచ్చు, కానీ వ్యక్తిగతంగా నేను పట్టించుకోను, నేను పట్టించుకోను నేను ఒక వేదాంతిని కాను, ఒక

మేధావిని కాను, అంత తెలివిమంతురాలిని కాను.. ఇది నేను బిగ్గరగా ప్రకటిస్తున్నాను. ఒక వేదాంతిని కాను, మేధావిని కాను, తెలివిమంతురాలిని కాను. ఎటువంటి నటన లేదు. ఒక సాహిత్యవేత్తను కాను, ఒక కళాకారిణిని కాను నేను ఏమీ కాను. నేను పూర్తిగా దీనికి అంగీకరిస్తున్నాను. ఇది పూర్తిగా అప్రాముఖ్యమైనది- ఇలా ఉండటం మానవులకు పరిపూర్ణత.

నువ్వు ఏమీ చేయలేవని, పూర్తిగా నిస్సహాయుడవని తెలుసుకోవడాన్ని మించిన గొప్పతనం మరొకటి లేదు, అది చేసే వ్యక్తివి నువ్వు ఒక్కడివే కాదు, నువ్వు చేసిన ఆ కొంత చిన్నది గానీ, పెద్దది గానీ అది ముఖ్యం కాదు-అది పరమ ప్రభువు చేత చేయబడింది, దాని బాధ్యత మొత్తంగా ఆయనదే. ఇలా ఉండటం నిన్ను ఆనందంగా ఉంచుతుంది. దానితో నువ్వు సంతోషంగా ఉంటావు.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, ఆగష్టు 11, 1964.

వినయంగా వుండటం

కేవలం సర్వోన్నత చైతన్యం, సర్వోన్నత సంకల్పం మాత్రమే ఉనికిలో ఉన్నాయని, 'నేను' కాదని తెలుసుకోవడమే నిజమైన నమ్రత.

మనసులో, ప్రాణికంలో, శరీరంలో వినమ్రంగా ఉండటమంటే దైవం లేకుండా వాటికేమీ తెలియదని ఎప్పుడూ మరువకుండా ఉండటం, అవి ఏమీ కాదు, దైవం లేకుండా ఏమీ చేయలేవు. దైవం లేకుండా అవి ఏమీ కాదు అజ్ఞానంలో, గందరగోళంలో, అసమర్థతతో ఉంటాయి. దైవమే సత్యం, జీవితం, శక్తి, ప్రేమ, సౌలభ్యం.

కనుక మనసు, ప్రాణము, శరీరాలు దైవాన్ని నిర్ణయించడానికి, అర్థం చేసుకోవడానికి మొత్తంగా అసమర్థులని తెలుసుకోవాలి, అనుభూతించాలి, కేవలం ఆయన తత్వ సారంలోనే కాదు ఆయన చర్యలో, అభివ్యక్తిలో కూడ.

ఇది మాత్రమే నిజమైన నమ్రత, దీనితోనే నిశ్శబ్దము, శాంతి వస్తాయి.

అలాగే ఇది సకల ప్రతికూల శక్తుల దాడిని ఎదుర్కొనే ఖచ్చితమైన రక్షణకవచం. వాస్తవంగా మనుష్యులలో అతిశయపు ద్వారంలోనే ఎప్పటికీ శత్రువుల తట్టడాలు ఉంటాయి, ఎందుకంటే ఈ ద్వారమే అవి ప్రవేశించడానికి తెరుచుకునేది.

నీ వ్యక్తిగత విలువ లేదా నీ వ్యక్తిగత సాక్షాత్కారము ఏదైనా యోగంలో మొట్టమొదటి ఆవశ్యక లక్షణం నమ్రత.

ఒక నిజమైన, నిజాయితీ గల వినయం మనల్ను రక్షిస్తుంది, అహంకారం ఆవశ్యకంగా కరిగిపోవడానికి ఖచ్చితమైన మార్గం.

నమ్రత, నిజాయితీ ఉత్తమ సంరక్షకులు. అవి లేకుండ ప్రతి అడుగు ప్రమాదకరమే, వాటితో విజయం తథ్యం.

CWM 14:152,53

వ్యక్తి తన అహాన్ని జారవిడవడం

వ్యక్తి సృష్టిలో నుండి బయట పడడం దగ్గరకే చేరుకుంటే ఈ సమస్త సృష్టి ఈ విశ్వావతరణ అంతా కలసి ఒక పనికిరాని హాస్యోక్తిగా కనిపిస్తుంది. ఈ సృష్టి నుండీ బయటపడిపోవడమే మన కర్తవ్యమైతే ఇదంతా ఎందుకు మొదలయ్యింది. ఇంతగా పోరాడి, ఇంతగా వేదన చెంది, దృశ్యమాన జగత్తు కూడా సృష్టించబడి, విషాదాంతంగా, నాటకీయంగా ముగిసిపోవడంలో గల ప్రయోజనమేముంది? ఈ సృష్టిలో నుండీ ఎలా బయటపడాలో బోధించడమే ప్రధానమయితే ఇది అసలు ప్రారంభమవ్వకపోవడమే మంచిదిగా ఉండేది.

కాని ఈ విషయ లోతుల్లోకి గనుక మనిషిపోయి చూస్తే తన అహంకారాన్నే గాక, సమూలంగా అహాన్ని కూడా ఒలిచి పడేసి, తనదంటూ పూర్తిగా ఎటువంటి స్వీయచింతన లేకుండా, అనాసక్తంగా సమర్పించుకోగల్గితే అప్పుడు ఆ మనిషి పరమ ప్రభువు ప్రణాళికను అర్థం చేసుకోగల్గుతాడు. అప్పుడు ఇదొక పనికిరాని హాస్యోక్తి కాదని ఆది బిందువు దగ్గరకే, మళ్ళీ వెనుకకే మరలిపోయే, ఒక దెబ్బతిన్న, ఒక చిత్రహింసాత్మకమైన జీవన మార్గం కాదని తెల్సుకొంటాడు; దీనికి భిన్నంగా ఈ సమస్త సృష్టి ఆ ఆనందానికి ఆ సౌందర్యానికి ఆ మహాత్యాగానికి చెందిన ఆనంద అస్తిత్వమని, మహత్వ అస్తిత్వమని, మహనీయమైన ఉత్కృష్ట జీవనమని, నిరంతర వికాసమని, సతత వికాసోన్ముఖమని బోధించడం కోసమేనని తెలుసుకొంటాడు. అప్పుడిదంతా అర్థవంతమైనది అవుతుంది. ఇక ఏ మనిషీ వేదన, సంఘర్షణలకు గురౌతూ ఇక్కడ జీవిస్తున్నందుకు విచారపడడు. అప్పుడు దివ్య లక్ష్యాన్ని సిద్ధింప చేసుకోవడంలో ఉత్సాహంతో ఉంటూ ఆ లక్ష్య సిద్ధి, విజయం పట్ల దృఢ విశ్వాసంతో, ఏ మాత్రం వెనుకాముందు ఆలోచించక ఆ సాక్షాత్కార సాధనలో నిమగ్నమైపోతాడు.

కాని దానిని తెలుసుకోవాలంటే అహంకారికంగా ఉండటాన్ని, పరాత్పర మూలం నుండీ విడివడి, వేరు వ్యక్తిగా తన వైపుకు తాను తిరిగిపోవడాన్ని ఆపు చేయాలి, అప్పుడు ఆ వ్యక్తి నిజమైన లక్ష్యాన్ని గ్రహించగల్గుతాడు. ఇది ఒక్కటే దానికి మార్గం.

అహాన్ని జారవిడవాలి, అదొక పనికిరాని వస్త్రంలా దాన్ని పడిపోనివ్వాలి. ఫలితానికి తగిన ప్రయత్నాలు జరగాలి. అప్పుడు తన మార్గమంతా ఒంటరిగా పోడు. అతడు నమ్మితే అతడికి సహాయం అందుతుంది.

నీవు గనుక ఒక క్షణం పాటు దివ్యానుగ్రహంతో సంపర్కం చెందగల్గితే ఆ అద్భుత దివ్యానుగ్రహం తనతో పాటు నిన్ను గైకొనిపోతుంది. మార్గంలో నిన్ను వేగవంతం చేస్తుంది. నీవు ఆదుర్దా పడాల్సిన దాన్ని కూడా నీవు మర్చిపోయేలా చేస్తుంది. నీవు గనుక ఒక సెకను పాటు దివ్యానుగ్రహ సంకల్పంలో ఉంటే ఇక దాన్ని మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించవు. ఎటువంటి చిక్కులు లేని పసిపిల్లవాడిలోని సరళత, నిష్కాపట్యంతో ఆ దివ్యానుగ్రహానికి నిన్ను నీవు ఇచ్చి వేసుకో. ఇకపై ప్రతిదీ ఆ దివ్యానుగ్రహాన్నే చేయనివ్వు.

ఈ విషయంలో ఏది వ్యతిరేకిస్తున్నదో దాన్ని వినకుండా ఉండటం, ఏదైతే విభేదిస్తుందో దాన్ని నమ్మకుండా ఉండటం అత్యావశ్యకం. దివ్యానుగ్రహాన్ని నమ్ముకోవడం, ఒక నిజమైన విశ్వాసం, ఒక దృఢ విశ్వాసంతో ఉండటమే నిన్ను నీవు సంపూర్ణంగా, ఎటువంటి లెక్కలు వేయకుండా, బేరసారాలు చేయకుండా సమర్పించుకొనెలా చేస్తుంది. విశ్వాసం! "ఇది చెయ్యి, ఇది నా కోసం చేసిపెట్టు దీన్ని నీకే అప్పచెబుతున్నాను" అనే విశ్వాసం ఉండాలి.

అదే శ్రేష్ఠమైన విధానం.

CWM 9:426-27

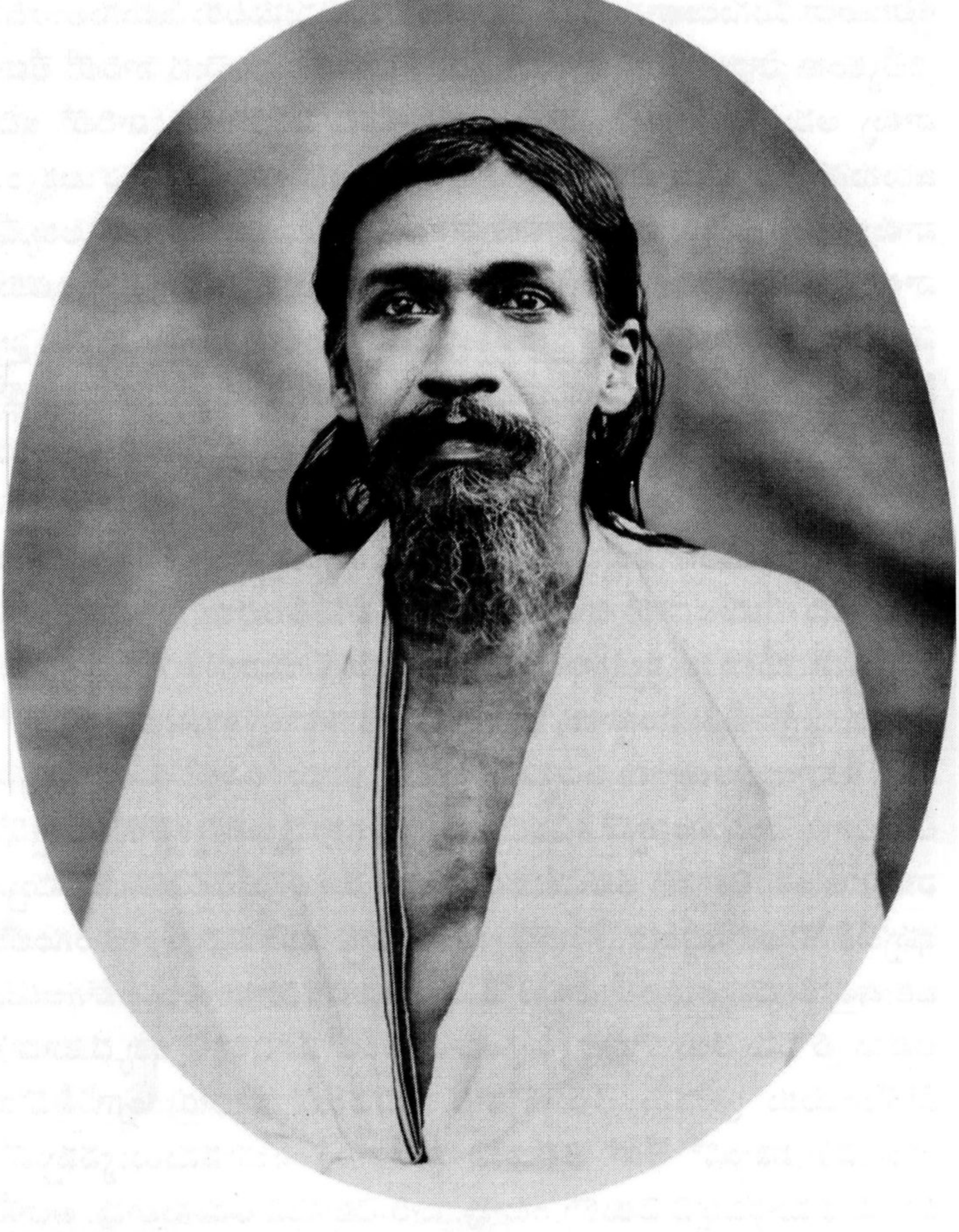
నిజమైన పురోగమనానికి సంకేతం

తప్పనిసరేమీ కాదు. ఒక వ్యక్తి ఏదో అనుభవంతో ఉన్నాడు కాబట్టి చాలా ముందంజలో ఉన్నాడని అనుకోవలసిన అవసరమేమీ లేదు. వ్యక్తి ఇంకా సమగ్రంగా అభివృద్ధి చెందలేదనే వాస్తవికత మూలంగా సరళత, వినమ్రత, నమ్రతలకు సంబంధించిన ఒక మౌలికాంశం అతనిలో కొరవడింది. తాను ఎదుగుతున్న కొద్దీ అతడి మెదడులో ఏదో స్ఫటికంలా గట్టిపడిపోతుంది;

అంతకంతకూ స్థాణువైపోతుంది. నీవు కనుక తీవ్రంగా ప్రయత్నించకపోతే శిలాజంలా మిగులుతావు. ఇదే సాధారణంగా మనుషులకు జరుగుతుంది. ప్రత్యేకంగా సాక్షాత్కారానికి ప్రయత్నించి, దానిలో సఫలమైన వారిలో లేదా వాళ్ళు అనుకొన్న లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చుకున్నామని విశ్వసించిన వారిలో ఇది జరుగుతుంది. ఎవరి విషయంలోనైనా గాని, అది వాళ్ళ వ్యక్తిగత లక్ష్యం. వాళ్ళు దానిని చేరుకొన్నారు, దానిని పొందారు. అది జరుగుతుంది. అక్కడే వాళ్ళు నిలిచిపోయారు, స్థిరపడిపోయారు. 'ఇక ఇంతే' అని అన్నారు. అంతకు మించి వాళ్ళేమీ కాలేరు. ఇకపై పదేళ్ళు జీవిస్తారు, లేదా ఇరవై లేదా ముప్ఫై ఏళ్ళు జీవిస్తారు. ఇక కదలరు. అక్కడే ఉంటారు. అట్లాంటి మనుషుల్లో ఉండే వస్తువులో మృదుత్వం కొరవడుతుంది. అదే అసలైన, ముమ్ముందుకు పురోగమించడానికి అవసరమైన వస్తువు. వాళ్ళు అక్కడే ఆగిపోయారు. వాళ్ళు మ్యూజియంలో పెట్టడానికి పనికొచ్చే మంచి వస్తువులు. పనిచేయడానికి కాదు. ఏది చేయబడాలో దానికి నమూనాలే కాని అంతకు మించి మాత్రం కాదు. నా మటుకు వ్యక్తిగతంగా, నా కార్యం చేయడానికి కొద్దిమాత్రమే తెలిసిన వ్యక్తిని తీసుకొంటాను, అతిగా శ్రమించిన వాడ్ని కాదు. కాని ఎవరిలో గొప్ప ఆకాంక్ష అత్యంత సద్భావన ఉందో, ఎవరు తనలో ఈ జ్వాలను అనుభూతి చెందుతున్నారో, ఎవరు ఈ పురోగమన ఆవశ్యకతతో ఉన్నారో వారిని అనుమతిస్తాను. అతడికి ఏదో కొంత మాత్రమే తెలిసి ఉండవచ్చు. ఇప్పటికి కొంత సిద్ధింప చేసుకొని ఉండవచ్చు. కాని తన అంతరంగంలో ఒక ఉత్తమ ద్రవ్యం ఉంటే దానితోనే చాలా చాలా దూరం వరకు పోగలడు. అతడు త్రోవను తెల్సుకోవాలి (నీ గ్రంథాలయంలో మాదిరిగానే ఇక్కడ కూడా) పోయేందుకు త్రోవను తెల్సుకోవాలి. జీవితంలో సాధారణంగా నీవొక కొండనెక్కినప్పుడో లేదా తెలియని ప్రదేశానికి పయనమయ్యినప్పుడో అక్కడొక మార్గదర్శిని వెతుక్కొంటావు. దారి చెప్పమని అడుగుతావు. అలాగే ఇక్కడ కూడా. నీవు మార్గదర్శిని అనుసరిస్తే, చాలా ప్రయాసపడి అతడి స్వీయమార్గాన్ని కనుగొని, తనకు తాను గర్వంగా భుజం చరచుకొని, ఎలా చూచినా చివరకు వచ్చాశాననే భావంతో, అతడే లక్ష్యమైతే అనుకొన్నాడో, దానిని చేరుకుని అక్కడే ఆగిపోయి తిష్ఠ వేసుకొని కూర్చునే వాడికంటే శీఘ్రంగా వెళ్ళగలవు.

CWM 5:285

శ్రీమాత

'దైవం అంటే ఏమిటి' ఒక దరహాసిస్తుండే తేజోమయ అపారత.

CWM 14:204

జీవిత సూత్రాలు

ఆత్రుత పడవలసిన అవసరం లేదు - గాబరాపడాల్సిన పనిలేదు. అసహనంతో ఉండాల్సిన అవసరం లేదు, దానివల్ల ఏ ఉపయోగమూ లేదు. అసహనంగా ఉండటంలో ప్రయోజనం లేదు. అది హృదయాన్ని దుఃఖమయం చేస్తుంది. అది నిరుపయోగం.

సమయం వచ్చినప్పుడు, అది వచ్చి తీరాలి. ప్రభువు కోరినపుడు, అతడు కోరతాడు, అది అవుతుంది అది అంతే. మనమెప్పుడూ అతిగా ఆందోళన పడుతుంటాము లేదా కొంచెం విశేషించి చూస్తే ఈ ఆందోళనలన్నీ ఆయన కార్యంపై ఉల్లి పొరల్లాంటివి.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, ఆగష్టు ***11,1964***

మనం నిరంతరం ఆకాంక్షిచే స్థితిలోనే ఉండాలి. మనం ఆకాంక్షించ లేకపోతే ఒక పసిపాపలోని సరళత, అమాయకత్వంతో ప్రార్థిద్దాం.

CWM 15:208

అణుకువ : దాని సరళతలో అది ఆరాధనీయమైనది.

*

గొప్పవ్యక్తులు ఎప్పుడూ చాలా సరళంగా వినమ్రులై ఉంటారు.

*

సరైన స్వీయ మూల్యాంకనం : సరళత, వినమ్రత దానికదిగా ముందుకు నెట్టుకు రావడానికి ప్రయత్నించదు.

*

వినమ్రత తన స్వీయ మనోహరత్వంతోనే సంతృప్తిపడుతుంది. దానిపైనది అంతగా దృష్టి పెట్టదు.

మార్గంలో పురోగమించే కొద్దీ మనం మరింత నిరాడంబరులమౌతాము. ఏది చేయబడాలో దానితో మనం పోల్చుకొంటే మనమేదీ చేయలేదని మిక్కిలిగా గ్రహిస్తాము.

*

మన ప్రయత్నాలు ఏవైనా, మన సంఘర్షణలు ఏవైనా ఆఖరికి మన విజయాలు ఏమైనా ఇప్పుడు మన ఎదుట ఉన్న మార్గంతో పోల్చుకొంటే, మనం ప్రయాణించింది ఏమి లేదని మనం తెల్సుకోవాలి.

*

నీవు చాలా ముఖ్యమని, లేదా ముఖ్యం కాదని లేదా నీవు చాలా గొప్పవాడవని, లేదా అల్పుడవని తలంచకు. ఎందుకంటే మనకు సంబంధించి మనమేమీ కాము. మన నుండి దైవం సంకల్పించే దానిగా అవడం కోసమే మనం జీవించాలి.

CWM 14:151-52

మనిషి ప్రజ్ఞ అనబడే, సంక్లిష్టతకు పైన దివ్యానుగ్రహంలోని శోభాయమానమైన నిరాడంబరం, సరళత, మన అనుమతితో పనిచేయడానికి సంసిద్ధంగా ఉంది.

మన జీవితం పూర్తి సరళమైనది, చాలా తేలికయైనదిగా అవ్వగలిగేది - మనిషి మనసు దానిలోనికి అనేక విధాలైన నిరుపయోగమైన క్లిష్ట పరిస్థితుల్ని చొప్పించలేకపోతనే.

మనిషి మనసు గనుక ఒక్కసారి పనిచేయడం మొదలుపెడితే అది దివ్యానుగ్రహ కార్యానికి మందగింపజేస్తుంది.

CWM 14:344

సరళత

సరళత్వంలో ఒక గొప్ప సౌందర్యం ఉంది.

*

ఆధ్యాత్మికతే పరమ నిరాడంబరత.

*

నిజమైన ఆధ్యాత్మికత అన్నది చాలా సరళమైనది.

*

సామరస్యాన్ని అభివ్యక్త పర్చడానికి, ఉన్న వాటిల్లో సరళతే ఉత్తమమైనది.

CWM 14:150-51

సరళతే అన్నింటిలో సామరస్యతను అభివ్యక్తం చేయడంలో శ్రేష్ఠమైనది.

*

బాధపడకు. చెయ్యాల్సిందంతా నిజాయితీతో చెయ్యి. ఫలితాన్ని దైవ పర్యవేక్షణకు వదిలిపెట్టు.

*

కష్టాలను ముందుగా చూడకు, ఆ ధోరణి వాటిని అధిగమించేలా చేయదు, పైపెచ్చు అవి నీ వద్దకు వచ్చేలా చేస్తుంది.

*

పురోభివృద్ధి గురించి ఆందోళన పడకపోవడం మంచిది. ఎందుకంటే ఆందోళన చెందడమే పురోగమనాన్ని అడ్డుకొంటుంది. దైవ సహాయానికై నిగర్వంగా, సరళంగా, పూర్తి విశ్వాసంతో తెరుచుకొని ఉండటం, విజయంపై విశ్వాసం కల్గి ఉండటం శ్రేష్ఠం.

*

చిరంతన చైతన్యంలో జీవిస్తూ ఉండు. ఇక నీకు ఆందోళన బాధ అనేదే లేదు.

CWM 14:222-23

నిత్యం ఆదుర్దా అనేది లేకుండా మనం జీవిద్దాం. దేని గురించో ముందుకు ముందే గాబరా పడటమెందుకు. అది ఎప్పటికీ జరుగకపోవచ్చు?

దివ్యానుగ్రహంపై విశ్వాసం లేకపోవడం వల్లనే ఆదుర్దా కలుగుతుంది. సమర్పణ అనేది పూర్తి కాలేదని, సమగ్రం కాలేదని సూచించే నిస్సంశయ సంకేతం.

- శ్రీమాత

Vol. 54, No. 7
July 2024

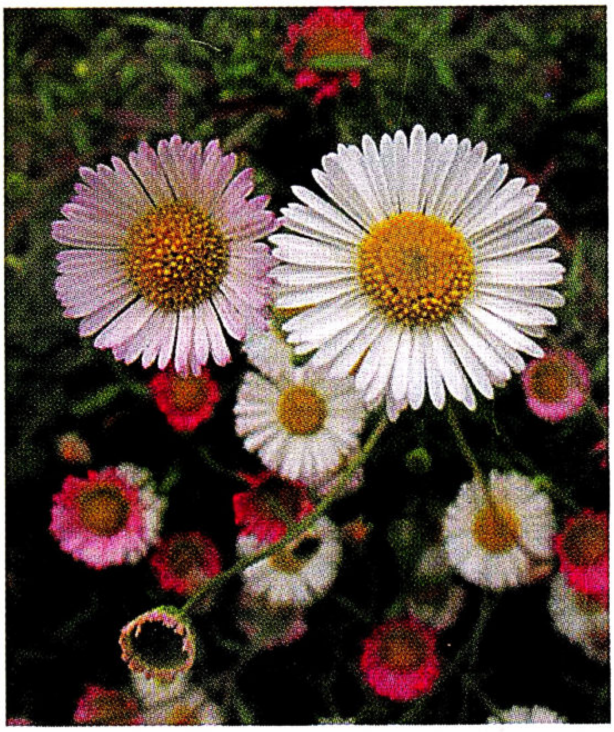
Date of Publication:
1st July 2024

TN/PMG (CCR)/ WPP 473/24-26
Registered: PY/41/2024-26

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower on the Cover:
Integral Simplicity

The simplicity that comes from perfect sincerity.
(Significance and explanation of the flower given by the Mother)
Botanical name: Vittadinia triloba
Common name: Creeping daisy

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by

SRI AUROBINDO SOCIETY-605001